Prima mea lectură

SAMMY

UN PISOI SPERIOS

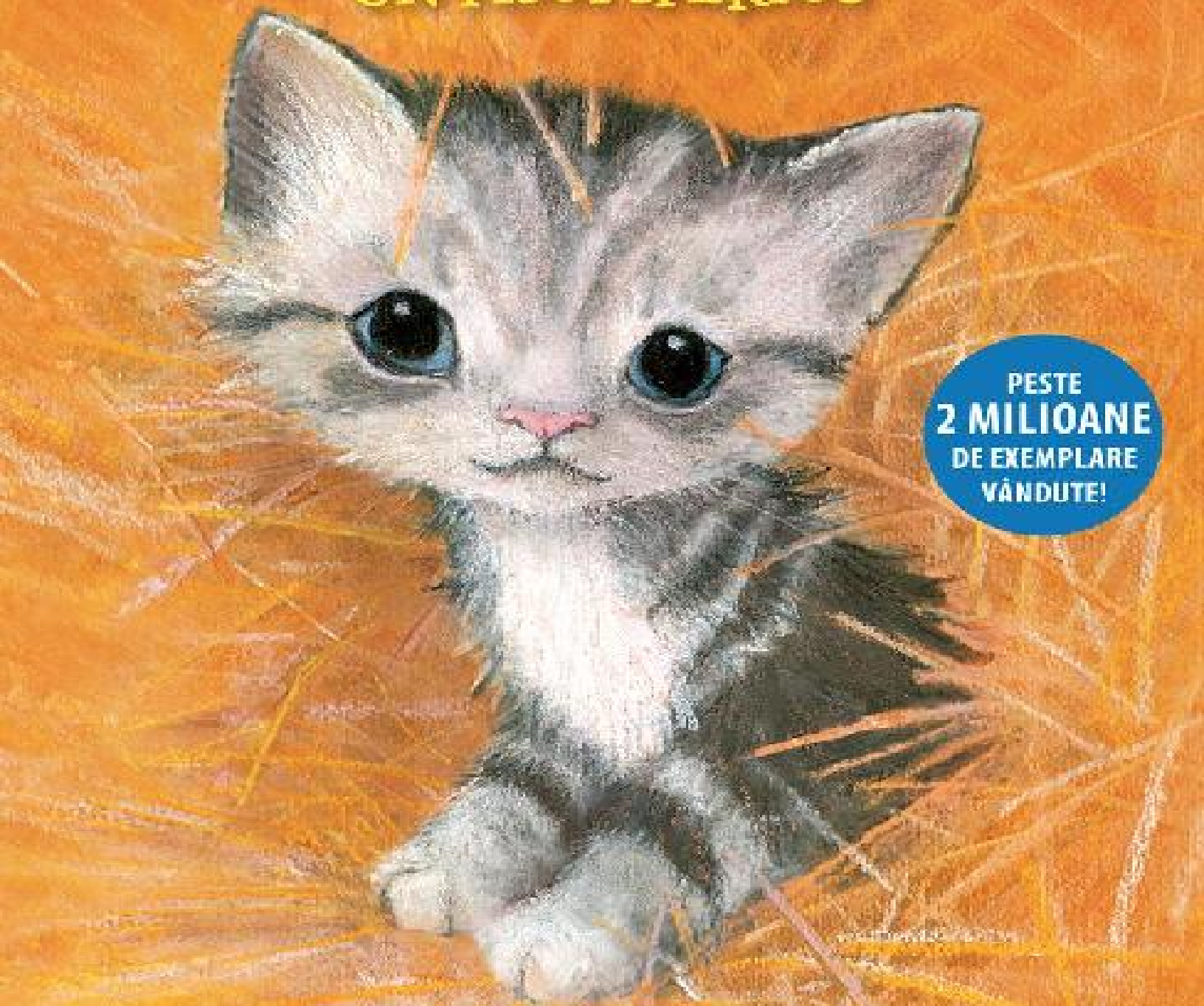

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

SAMMY

UN PISOI SPERIOS

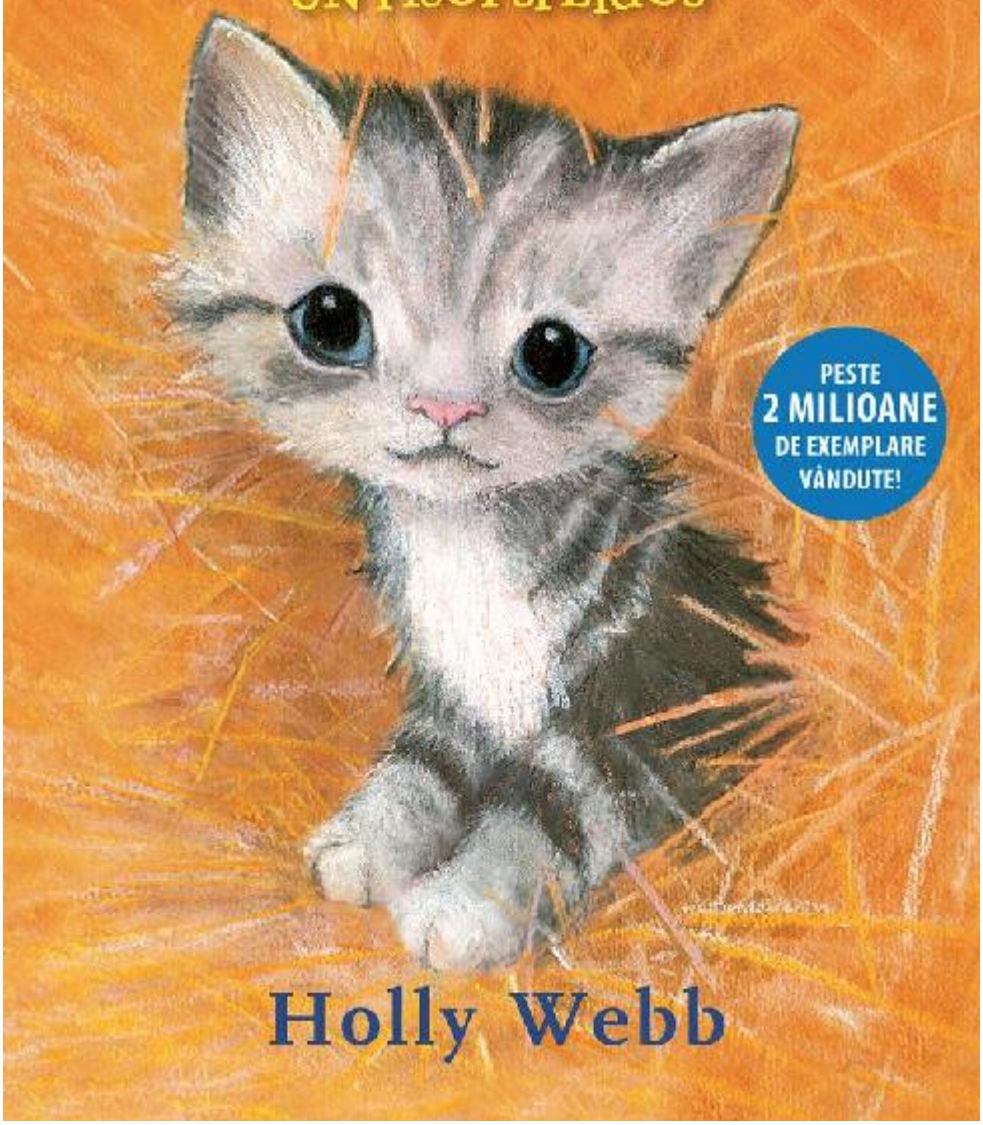

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

SAMMY

UN PISOI SPERIOS

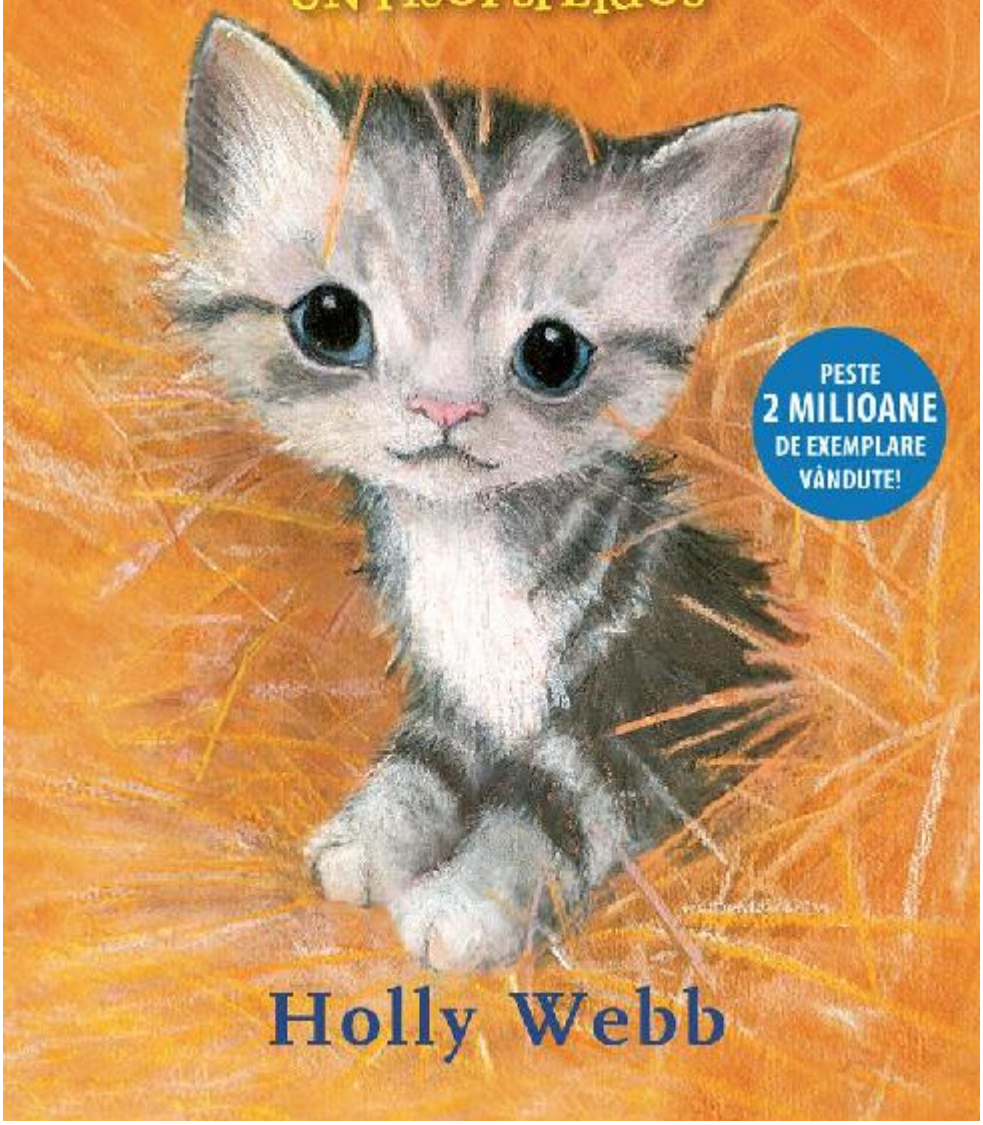

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

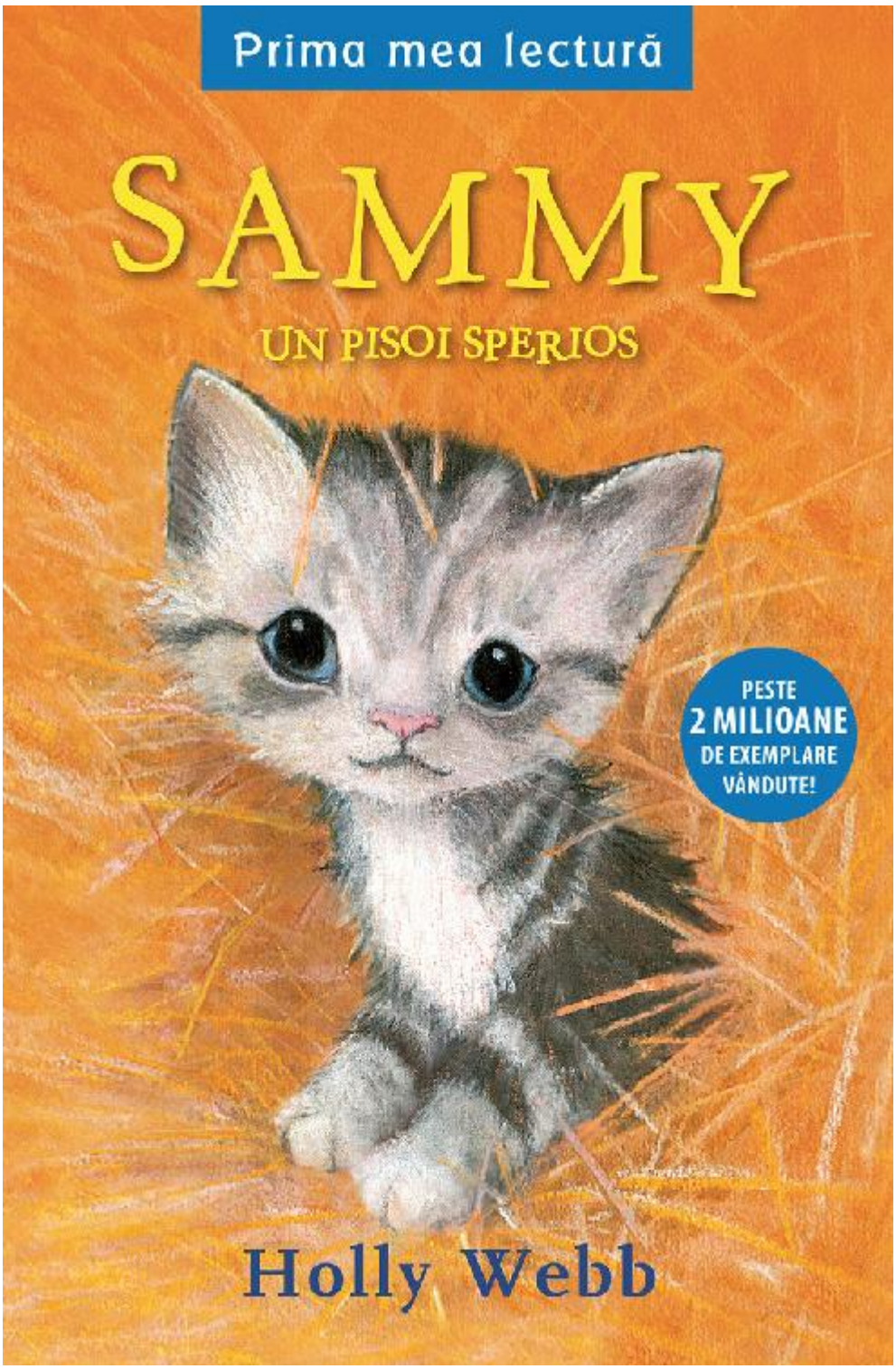

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

SAMMY,

UN PISOI SPERIOS

Sammy the Shy Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2006 Holly Webb Copyright ilustrații © 2006 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Sammy, un pisoi sperios

Copyright © 2018, 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sammy, un pisoi sperios / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-3036-0

ISBN EPUB 978-606-33-5131-0

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Holly Webb

SAMMY,
UN PISOI SPERIOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2020

Pentru Daisy

Capitolul unu

– Ne vedem mai târziu, mami!

Emma făcu de câteva ori cu mâna în urma maşinii în care mama ei se îndepărta pe drumul accidentat ce pleca de la Clubul de călărie Ivy Bank. Se bucura că în curând avea s-o vadă pe Keira, prietena sa cea mai bună, dar pe majoritatea celorlalte fete călăreţe avea să le întâlnească oricum din nou luni, la şcoală. Acum voia în primul rând să vadă poneii şi pisicile care se aciuaseră la grajduri.

Pe pisici n-ajungea întotdeauna să le zărească – erau toate foarte sperioase, aproape sălbatice. Nici măcar nu ştia exact câte sunt. De fapt, nimeni nu ştia. Liz, proprietara şcolii de călărie, avea impresia că ar fi cinci. Dar Emma era convinsă că erau şase şi că eticheta „motanul cel roşcat şi slăbănog“ se potrivea de fapt la doi motani roşcaţi şi slăbănogi. O dată i se păruse că-l vede plimbându-se pe acoperişul depozitului de nutreţ la doar câteva secunde după ce-l zărise întins la soare în apropierea padocului.

Liz avea un loc unde punea apă şi mâncare pentru pisici, dar numai o dată pe zi. În cea mai mare parte, mâţele se hrăneau cu ce reuşeau să vâneze.

Hrana de la Liz şi-o câştigau făcându-le de petrecanie şoarecilor şi şobolanilor care dădeau târcoale prin grajduri, atraşi de nutreţ.

– Bună, Scânteioară! murmură Emma, bătând uşurel crupa poneiului cenuşiu pe care-l călărea de obicei.

Căluţul pufni şi-şi scoase botul peste uşa scundă a boxei. Îi căută nerăbdător în palmă, sperând să găsească acolo un măr sau un morcov. Ştia că Emma îi aduce întotdeauna câte-o gustare. Fetiţa râse încetişor şi scoase din buzunar o bucată de morcov.

– Şi am mentosane pentru mai târziu, dacă te porţi frumos, şopti ea. Dar nu le spune celorlalţi! Mă duc s-o anunţ pe Liz c-am venit şi pe urmă mă întorc să-ţi pun şaua.

În timp ce mergea, Emma privi în jur, sperând să vadă şi pisicile, dar niciuna nu părea să fie prin preajmă. Fetiţa se lăsă pe vine şi se uită cu atenţie printre tulpinile de lalele de pe micul răzor plantat în faţa biroului

proprietarei. Motanul cel roşcat ⍰sau, oricum, unul din ei) trăia practic pe răzor şi uneori o lăsa să-l mângâie. Într-adevăr, acolo era şi acum, încovrigat într-o sferă vărgată. Deschise un ochi galben-verzui şi o săgetă pe Emma cu privirea. Era limpede că nu vrea să fie mângâiat.

Fetiţa oftă şi-şi vârî capul pe uşa biroului.

– Bună, Liz! Mama m-a adus puţin mai devreme, ca să apuc să schimb o vorbă cu poneii. Am căutat-o şi pe Tina, dar n-o găsesc.

Tina era pisica ei preferată de la grajduri – neagră, cu o blăniţă mai pufoasă decât a celorlalte şi o coadă groasă, zbârlită. Îşi petrecea o grămadă de vreme stând la soare şi curăţându-se, îndepărtându-şi bucăţelele de paie din blană.

Liz ridicase o privire zâmbitoare când o zărise pe Emma, dar acum zâmbetul îi pieri.

– N-am mai văzut-o de vreo două zile pe Tina. Chiar încep să-mi fac griji. Ştiu că nu e tocmai o pisică de casă şi că bântuie peste tot, dar ea e de obicei cea mai sociabilă. Nu dispare precum Suzi sau Roşcatul, stă mai tot timpul pe undeva prin curte.

Emma dădu din cap, încruntându-se.

– Nu cred că am venit vreodată încoace şi n-am văzut-o.

– A fost foarte flămândă în ultima vreme, dar azi n-a apărut la masă, oftă Liz. Sunt sigură că aş fi observat-o.

Emma aruncă o privire afară, spre locul unde proprietara punea castronaşele – lângă banca din curte, peste care fusese instalat un umbrar de lemn. Aici mâncarea rămânea uscată, iar pisicile temătoare nu erau nevoite să intre într-un spaţiu închis. Fetiţa surâse văzând-o pe Suzi, o pisicuţă subţire, cu blană tărcată, strecurându-se să verifice dacă mai rămăsese ceva în castroane. Dar apoi se întoarse spre Liz.

– Deci... Tina n-a mâncat nimic de două zile? întrebă ea neliniştită.

Proprietara scutură din cap.

– De la mine, nu cred. E pricepută la vânat şoareci, aşa că poate o fi prins mai mulţi ca de obicei. Mă mir totuşi că n-am mai văzut-o.

Emma îşi muşcă îngrijorată buza de jos.

– Măcar sunteţi departe de şosea, spuse ea încet.

Mustaţă, motanul mătuşii ei Grace, fusese lovit de o maşină cu doi ani în urmă şi-şi rupsese rău piciorul. Acum se mai vindecase, dar mătușii Grace nu-i plăcea deloc să-l vadă umblând prin grădina din faţa casei. Dacă-l zărea pe gard, încerca de fiecare dată să-l ademenească înăuntru.

Liz îi zâmbi Emmei.

– Exact. Probabil ne facem griji de- geaba.

Asta n-o linişti însă pe fetiţă. Unde ar fi putut dispărea Tina?

– Oricum, zise Liz scurt. Trebuie să începem. Cred c-au ajuns şi celelalte fete. Se ridică şi-i puse Emmei un braţ pe după umeri. Nu te speria! Ştii cum sunt pisicile – mai ales cele neobişnuite cu oamenii. Noi ne frământăm atâta şi pe urmă ne trezim că ele se întorc bine mersi, fără nicio grijă.

Emma râse încetişor. Şi totuşi, ar fi vrut ca Tina să se întoarcă bine mersi chiar atunci.

Poate pentru că se tot gândea la Tina sau poate pentru că avea pur şi simplu o zi proastă, Emma nu se simți deloc bine toată dimineaţa. Îi luă o veşnicie să-l înşeueze pe Scânteioară. Poneiul nu stătea locului – se mișca, tresărea şi îi tot căuta cu botul prin jachetă. Iar în timp ce ea îl conducea spre arena în aer liber, fu cât pe ce s-o calce pe picior.

– Eşti bine? o întrebă Keira când Emma reuşi în cele din urmă să ajungă la poartă. Arăţi cam stresată.

– Scânteioară e... cum îl ştii, oftă Emma. Când vrea, se poartă minunat, dar...

Keira zâmbi cu înţeles şi dădu din cap.

– Ştiu. O fi emoţionat.

– El e tot timpul emoţionat!

– Gata, fetelor? Liz veni să vadă dacă strânseseră îndeajuns chingile. Să ştiţi că am pus gardurile puţin mai sus decât săptămâna trecută, dar n-ar trebui să vă fie greu să le săriţi. Nu lăsaţi însă căluţii să se repeadă la ele!

Emma dădu din cap cam tulburată. Ţinea mult la Scânteioară, numai că el avea în mod cert mai multă personalitate decât poneii mai blânzi, precum Iasmina, pe care călărea Keira. Fetiţa simţea, cine ştie de ce, că în ziua aceea n-avea să-i fie uşor să-şi ţină căluţul într-o stare de spirit calmă şi concentrată. Din fericire, ei erau primii, aşa că Scânteioară n-avea să se plictisească. Când porniră, Emma se simţi cuprinsă de bucuria de a călări un ponei iute şi pasionat, aşa că, după a doua săritură, avea deja pe faţă un zâmbet larg şi fericit.

Apoi, fără să-şi dea seama cum, totul se duse de râpă. Poate, Scânteioară decisese că nu-i plăceau şipcile multicolore din care făcuse Liz cel de-al treilea gard, pentru că îl ocoli prin stânga în loc să-l sară. Emma se strădui cât putu să-l încurajeze, dar căluţul era hotărât – coti pe după gard, şi în aceeaşi clipă fetiţa simţi cum alunecă din şa. Urmă un moment groaznic, parcă derulat cu încetinitorul, când îşi dădu seama că e în cădere, apoi se trezi brusc pe pământ, cu glezna răsucită dureros şi Scânteioară proptit pe picioare deasupra ei, cu o mutră spăsită.

– Emma! Liz se repezi spre ea, apucând hăţurile poneiului şi dându-i-le Keirei. Ţine-l puţin, Keira, să văd ce-i cu Emma!

– Cred că nu l-am condus perfect drept spre gard, zise fetiţa, strâmbându-se de durere în timp ce încerca să se ridice. Au, glezna!...

Liz o pipăi cu grijă prin cizmă.

– Nu pare să ţi se umfle. Vrei să-l chem pe Alex să-ţi aducă o pungă cu gheaţă?

– Nu, n-am nimic. Îmi pare rău că am stricat totul...

– Nici vorbă, te descurcai foarte bine. Am impresia că Scânteioară a hotărât pur şi simplu să nu sară. Poţi să pui piciorul în pământ?

– Cred că da.

Emma clipi, încercând să-şi reţină lacrimile.

Liz o ajută să se ridice.

– Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

Fetiţa dădu din cap.

– Mai mult m-am speriat...

– Stai mai bine pe bancă! O să-l legăm pe Scânteioară de gard, şi vin în curând să văd cum te mai simţi.

Liz se întoarse să le arate celorlalte fete cum să facă săritura, şi Emma le urmări de pe marginea arenei, masându-şi uşor glezna. Începea deja să se simtă mai bine. Bătu din palme când Keira sări perfect cu Iasmina, şi prietena ei îi făcu recunoscătoare cu mâna.

Emma se ridică şi se sprijini de gard, încercând să-şi lase greutatea pe picior. Se simţea în mod sigur mai bine. Tocmai se gândea s-o întrebe pe Liz dacă nu putea să-l dezlege deja pe Scânteioară, când auzi în spatele ei un soi de chiţăit bizar. Se întoarse şi privi în jur. Arena se afla lângă un hambar vechi şi dărăpănat, pe care Liz plănuia să-l dărâme ca să lărgească spaţiul de călărie. Înăuntru erau boxe pentru cai, dar nu se mai foloseau. Zgomotul venea însă limpede de acolo. Curioasă, Emma se apropie şchiopătând de uşă – care se dărâma şi ea, căci vreo două scânduri de jos putreziseră cu totul.

Săltă cârligul, împinse uşa şi privi prudent din spatele ei. Poate vreo pasăre rămăsese captivă înăuntru, şi fetiţa se temea să nu-i bată din aripi chiar în faţă. Dar nu auzi nicio pasăre, numai scârţâitul aspru al uşii şi apoi din nou scheunatul acela slab, parcă înăbuşit. Părea să vină din boxa cea mai din capăt.

Emma vârî până la urmă capul pe uşă. Pe podea erau împrăştiate paie, care într-un colţ alcătuiau o grămăjoară. De acolo venea piuitul acela, şi, pentru o clipă, Emma se întrebă cu dezgust dacă nu cumva era vreun şobolan.

Apoi zări un cap mic şi negru ridicându-se peste mormanul de paie şi râse, uimită.

– Tina! spuse ea aproape în şoaptă. Liz s-a îngrijorat din cauza ta, să ştii! Ce faci acolo?

Tina o privi precaută, zvâcnind din urechi, şi Emma se încruntă. Îşi dădu seama că n-o auzise niciodată până atunci pe pisica ei preferată scoţând asemenea sunete. Iar în fân mai era ceva – ceva mic, întunecat la culoare şi care părea să se zvârcolească. Şi nu unul singur, ci mai multe...

– Ah, Tina, ai năs...? Emma făcu unpas mai aproape, încercând să se aplece puţin peste uşa boxei, ca să vadă înăuntru fără să sperie pisica. Uitase deja

cu totul de glezna ei răsucită. Ai născut! Ai pisoiaşi!

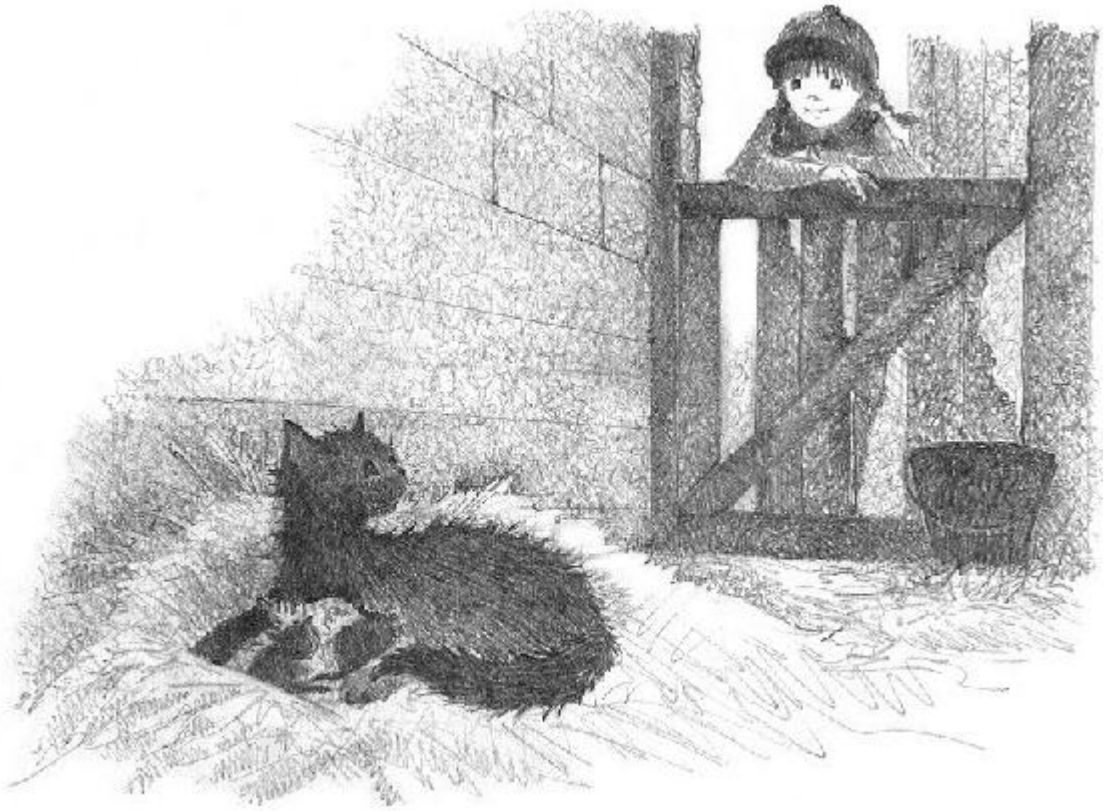

Capitolul doi

Pisoii erau tare simpatici cum se rostogoleau unul peste altul în fân şi-şi frecau boticurile de mama lor. O clipă, Tina o privi ţintă pe Emma, măsurând-o cu suspiciune. Apoi decise în mod evident că fetiţa era inofensivă şi că putea s-o ignore şi se apucă din nou să-şi lingă stăruitor odraslele. Fericită, Emma încercă să-şi stăpânească râsul. Tina părea hotărâtă să-şi facă pisoii la fel de cocheţi ca ea.

– Deci de asta erai tu atât de flămândă! Nu-ţi face griji, Tina! Nu mă apropii mai mult. Emma se rezemă de uşă, numărând. Trei ai, nu? şopti ea. Doi negri şi unul cenuşiu. Ar trebui să mă duc să le spun şi celorlalte fete...

Dar nu voia să plece. Pisoii erau atât de mici, încât se întrebă când se născuseră.

– Mai bine mă duc s-o anunţ pe Liz, murmură ea în cele din urmă, dându-se încet înapoi. Nu pleca, te rog!...

Citise că pisicile îşi duceau uneori puii în gură dacă li se părea că nu sunt în siguranţă. Spera că n-o speriase atât de tare pe Tina încât s-o împingă la un

asemenea gest. Dar pisica nu părea prea îngrijorată.

– O s-o rog pe Liz să-ţi aducă de mâncare, adăugă Emma, cu ochi mari. Ah, Tina, cred că eşti lihnită de foame!

De îndată ce ieşi din raza vizuală a pisicii, se răsuci pe călcâie şi ieşi şchiopătând din hambar cât putu de repede.

Văzând-o, Liz îi făcu semn şi se grăbi să vină spre ea.

– Emma! Tocmai remarcasem că ai dispărut. Ce-ţi face glezna? Nu pare umflată.

Fetiţa scutură din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

– Nu, mă simt mult mai bine. Şi am găsit-o pe Tina.

– A, minunat! Unde era? A păţit ceva?

Emma chicoti.

– N-a păţit absolut nimic. Trebuie să vii s-o vezi!

– Acum le supraveghez pe fete. Poţi să-mi arăţi mai târziu?

Liz îşi tot muta privirea de la ea la celelalte călăreţe, şi fetiţa îşi dădu seama că, într-adevăr, colegele ei nu puteau rămâne fără instructor.

– Sigur. Nu cred că pleacă nicăieri Tina.

Îşi încrucişă braţele la piept şi aruncă o privire înapoi către hambar.

Liz oftă.

– Sper că merită să mă ţii în suspans! Haide, mai bine vino şi tu să recuperezi! Scânteioară pare că-şi plânge de milă.

Scânteioară părea într-adevăr să crea- dă că fusese lăsat pe din afară. Se însenină când o zări pe Emma şi sări de două ori fără să atingă deloc gardul

de îndată ce fetiţa intră din nou în ring.

– Ah, neastâmpăratule! îi spuse Emma cu afecţiune, mângâindu-l apoi pe bot. Poftim un mentosan! Deşi nu cred că-l meriţi. De ce n-ai făcut aşa de prima oară, în loc să mă arunci din şa?

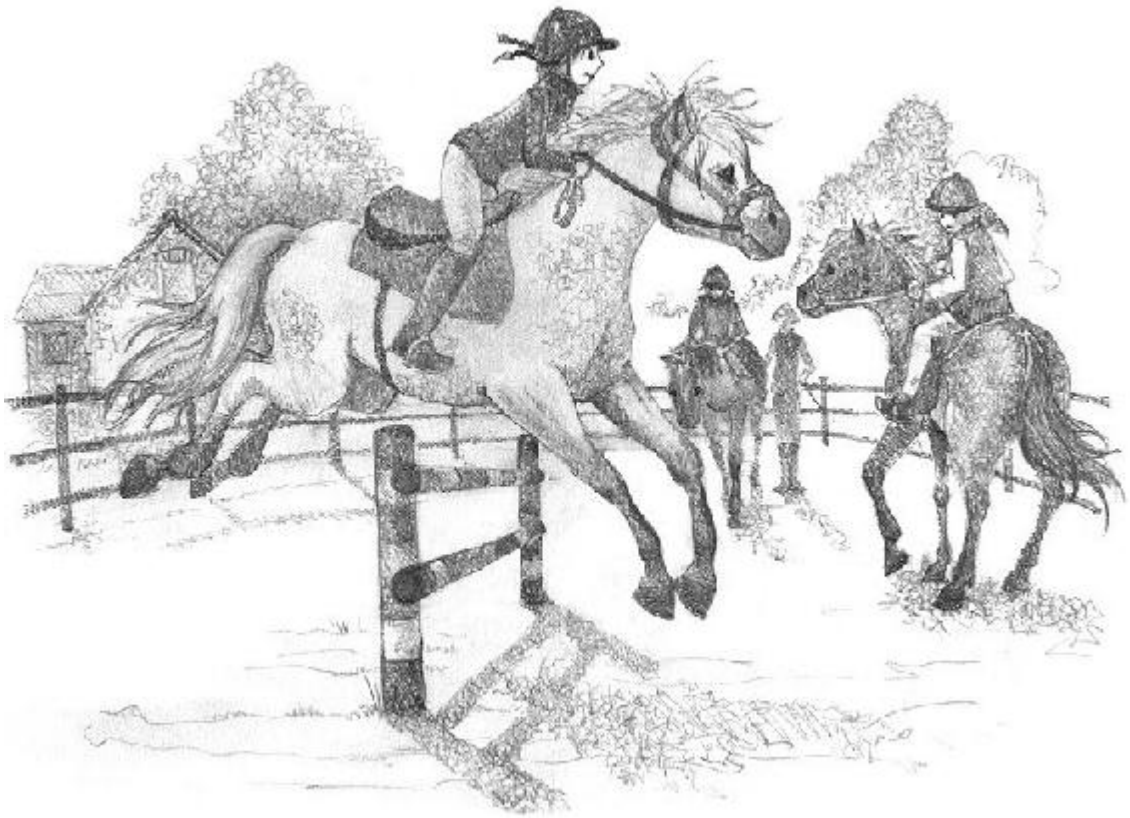

Pufnind, poneiul îi luă nerăbdător tableta din palmă, şi Emma surâse.

– Dar bănuiesc că, dacă n-aş fi căzut, n-aş fi găsit pisoiaşii. Uite, Liz ne face semn. Gata pe ziua de azi! Abia aştept să-i văd! Îl cuprinse pe Scânteioară pe după gât şi-l conduse spre poarta unde aştepta toată lumea. Dar nu ţi-i arăt, să ştii. N-am încredere că n-ai să-i striveşti cu vreuna din copitele tale late şi grele.

– De ce eşti aşa emoţionată? o întrebă Keira, venind, cu Iasmina alături, către Emma şi căluţul ei.

– Am găsit-o pe Tina! Liz n-o mai văzuse de vreo două zile şi-şi cam făcea griji. Trebuie să vii să vezi!

Keira o privi cu îndoială.

– Scuze, Emma! Ştii că mi-e frică de pisici.

– Ah, am uitat. Iartă-mă, pur şi simplu m-am emoţionat foarte tare. Îşi muşcă buzele, căci ţinea foarte mult ca prietena ei să-i afle secretul. Ştia însă cât se temea Keira de pisicile nedomesticite de la grajduri. Vino-ncoace! se aplecă ea să-i şoptească la ureche. Tina a născut. În hambarul părăginit! Dar nu-i spune încă lui Liz, bine?

Keira zâmbi.

– Acum am înţeles. Şi cum sunt pisoii, drăguţi?

Părea puţin tristă, ca şi cum şi-ar fi dorit să nu fie atât de speriată de pisici.

– Nu i-am văzut decât de la distanţă, dar erau superbi. Sigur nu vrei să-i vezi măcar puţin?

Keira clătină din cap.

– Tina e atât de smucită...

Liz veni în spatele lor.

– Îmi spuneţi şi mie acum marele vostru secret?

Emma dădu veselă din cap, şi Keira râse.

– Ea abia aşteaptă! Mă mir că n-a spus încă la toată lumea! Dă-mi voie să-l duc eu pe Scânteioară înapoi!

Prietena ei îi dădu frâiele şi apoi o trase repede pe Liz până la uşa vechiului grajd.

– Să nu faci gălăgie! îi şopti ea, ducând un deget la buze.

O conduse apoi înăuntru, păşind pe vârfuri pe podeaua prăfuită.

– Unde e Tina? şuieră proprietara, dar rămase cu gura căscată când Emma, trăgând-o de mânecă, îi arătă în boxă. Are pui! Doamne, nici măcar nu mi-a trecut prin cap!

– Trei, spuse Emma, radiind. Nu sunt frumoşi? Şi n-am putea să-i aducem Tinei puţină mâncare aici? Sunt sigură că e moartă de foame.

Liz încuviinţă din cap.

– Ba da, bineînţeles. Mă duc să-i aduc chiar acum. Doamne, încă trei pisici! Avem o mulţime deja...

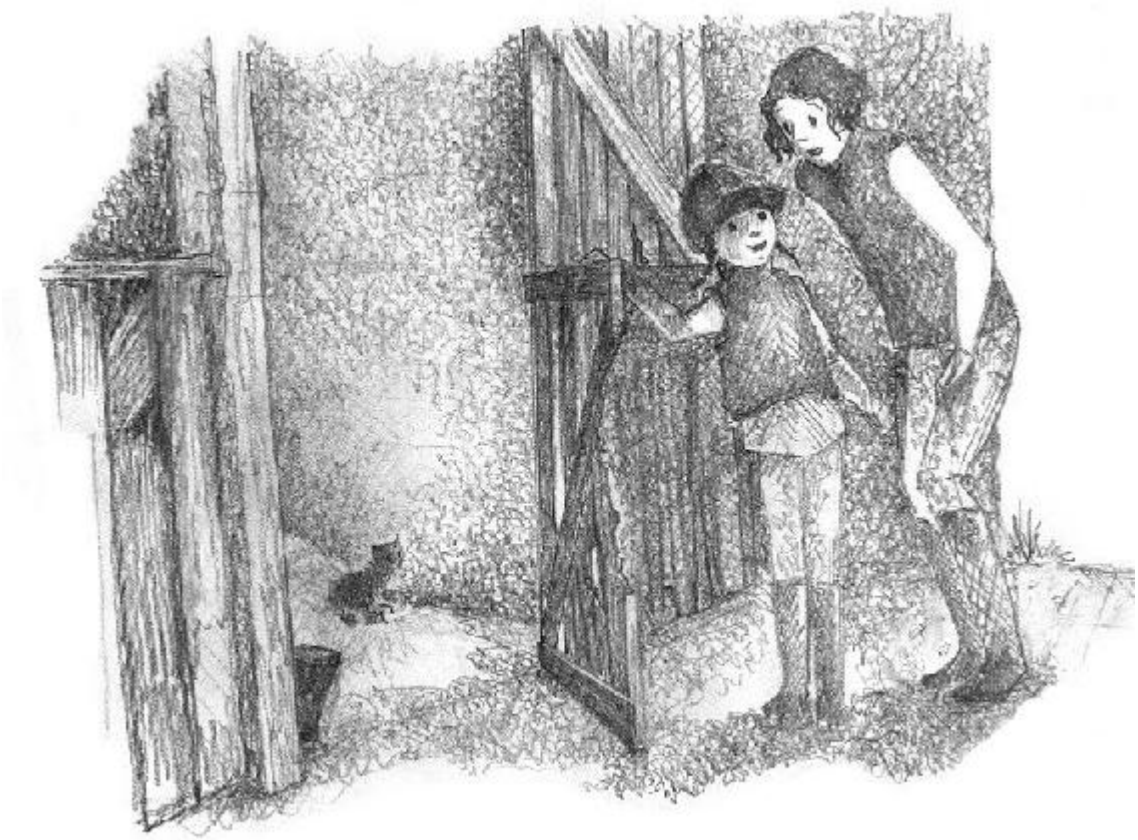

Emma se uită la ea îngrijorată.

– La asta nu m-am gândit.

Liz se strâmbă.

– Mda, puii sunt foarte drăguţi, dar nu ştiu câte pisici aş mai putea să îngrijesc, ca să fiu sinceră. Avem deja cinci. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă

aştept la aşa ceva, însă niciuna n-a născut până acum. Probabil ar fi fost bine să le sterilizăm, dar toate sunt atât de sperioase! Singura dată când m-am dus la medicul veterinar – cu Suzi, după ce intrase într-o încăierare – a fost un coşmar. Abia am reuşit s-o prind şi nu i-a plăcut deloc în maşină.

– Deci... Emma înghiţi în sec, căci i se uscase gura de emoţie, şi continuă cu voce răguşită: Dacă puii nu pot rămâne aici, n-ai vrea să le găseşti un stăpân?

Liz dădu încet din cap.

– Aşa ar fi cel mai bine, nu? Să le găsesc nişte stăpâni care să aibă într-adevăr grijă de ei.

Fetiţa se uită gânditoare la ghemotoacele neastâmpărate de blană.

– Nu m-am gândit că ar putea să fie adoptaţi de cineva, murmură ea. Credeam că o să rămână şi ei sălbatici, aşa ca Tina.

Proprietara scutură din cap.

– Cred că depinde de cât de mult se obişnuiesc cu oamenii când sunt mici. Tina, Suzi şi celelalte pisici sunt nedomesticite pentru că n-au avut niciodată un cămin şi n-au petrecut prea mult timp cu oamenii. Dar nu înseamnă că şi pisoiaşii lor ar trebui să fie la fel.

Emma dădu din cap. Ceea ce spunea Liz i se părea logic.

– Şi cum ai de gând să le găseşti un stăpân? zise ea. O să-i... întrebi pur şi simplu pe oameni dacă vor un pisoi?

Liz îi zâmbi.

– Bănuiesc că da. Crezi că ai vrea şi tu unul? Ce-ar zice părinţii tăi?

– Nu ştiu, oftă Emma. Dar pot să-i întreb. Mi-ar plăcea foarte mult să îmblânzesc o pisicuţă sălbatică!

Liz pufni.

– Eu n-aş pune aşa problema, în locul tău. Mama s-ar teme că ai să ai numai zgârieturi pe mâini. Hai, vino să găsim ceva de mâncare pentru Tina!

Capitolul trei

– Tati! Emma o luă la fugă spre maşina lângă care o aştepta tatăl ei şi-l cuprinse cu braţele. Ghici ce s-a întâmplat!

Tatăl ei clipi, surprins.

– Scânteioară s-a purtat şi el frumos măcar o dată?

Emma scutură din cap, râzând.

– Nu, de fapt, azi a fost chiar nărăvaş şi m-a trântit din şa. Dar n-am păţit nimic! E vorba de Tina – a născut trei puiuţi, şi eu i-am găsit!

– A, ce frumos! Sunt mici de tot?

– Cred că n-au decât o zi sau două, povesti Emma. Liz zice că Tina a dispărut de vreo două zile – probabil s-a dus să se ascundă şi să-şi facă un fel de culcuş. Iar pisoii sunt minusculi – uite cam atât! Şi fetiţa arătă cu degetele cât erau de mici. Vrei să vii să-i vezi?

Tatăl îşi încreţi nasul.

– Aş vrea, dar Tina? Nu e sperioasă? Dacă toată lumea se apucă să se uite la puii ei, s-ar putea să se supere, nu?

Emma încuviinţă.

– Ştiu. Dar Liz zice că, dacă tot i-am găsit eu, pot să-i duc Tinei puţină mâncare. Iar tu ai putea să vii cu mine. Liz i-a pregătit ceva special – a găsit în congelator un pic de peşte. A spus că Tina merită!

Tatăl ei zâmbi larg.

– N-am mai văzut pisoiaşi de nu ştiu câţi ani – cred că de când a născut pisica mea Bella, pe când eram cam de vârsta ta.

– Serios? întrebă Emma, surprinsă. N-aţi sterilizat-o?

– Era o pisică vagaboandă pe care o adoptase bunica May, îi povesti tata. De fapt, ea ne adoptase pe noi. O găsiserăm într-o zi, când ne întorceam de la şcoală, stând pe treptele din faţa casei. Nici măcar nu ajunseserăm s-o ducem la medic, să-ţi spun drept. Când au venit pe lume puii, abia dacă ne obişnuiserăm să avem o pisică. Am sterilizat-o pe urmă... O serie a fost cum a mai fost, dar după aceea bunica ta n-a vrut să se mai chinuie să găsească stăpâni pentru încă un set de pisoi.

– Ai fost un norocos, oftă Emma şi-i aruncă tatălui ei o privire piezişă. Aş vrea şi eu să avem nişte pisoiaşi. Sau măcar o pisică adultă. Dacă ţie îţi plac într-adevăr pisicile, noi de ce nu avem?

Tatăl păru să se gândească.

– Păi, n-ar fi fost prea simplu câtă vreme şi eu, şi mami eram la serviciu toată ziua. Dar acum, dacă tot suntem în schimburi diferite...

Părinţii Emmei lucrau amândoi la spitalul local.

– Nu ştiu ce-ar zice mami, totuşi. Ea n-a avut niciodată pisică.

– Nu văd cum ar putea cineva să nu iubească o pisicuţă atât de mică şi de neajutorată, spuse Emma rugător.

– Ei, poate pentru că pisicuţa asta s-ar transforma cu timpul într-o pisică mare, care ar zdrenţui marginile canapelei, de pildă. Ştii că mamei tale îi place să fie totul ordonat în casă.

– O pisică ar fi curată... zise Emma încrezătoare. A, uite, a venit Liz cu mân- carea!

Proprietara stătea lângă poarta parcării, cu două castroane în mâini. Emma îşi prinse tatăl de braţ, trăgându-l după ea.

– O să fim foarte atenţi, îi spuse ea lui Liz, apucând farfuria cu mâncare. A, ai adus şi apă! Chiar voiam să te rog.

Tatăl luă vasul cu apă şi o urmă. Traversară curtea până la vechiul hambar.

– Îi aud foşnind, îi şopti el Emmei în timp ce se apropiau în vârful picioarelor de boxă.

Tina părea neliniştită şi dădu să se ridice când fetiţa şi tatăl ei ajunseră lângă uşa boxei. Pisoii miorlăiră slab şi se zvârcoliră puţin în culcuş. Emma lăsă capul în jos, încercând să se uite la ei fără s-o privească ţintă pe Tina – ştia dintr-o emisiune de la televizor că, uneori, pisicilor nu le place să fie privite în ochi.

– Totul e în regulă, şopti ea. Ţi-am adus ceva delicios de mâncare. Uite, e peşte – simţi mirosul?

Era sigură că mustăţile pisicii zvâcniseră, şi Tina se uita acum direct la cele două castroane.

– O să pun mâncarea aici. Emma se ghemui şi întinse braţul, încercând să lase peştele în boxă fără s-o sperie pe Tina. Iar tati ţi-a adus şi nişte apă. Apoi întoarse capul spre tatăl ei. Vezi pisoii? Uite-i, nici măcar n-au deschis încă ochii!

Puii se zbăteau şi scoteau nişte miorlăieli subţiri, chemând-o pe Tina să-i hrănească. Erau ca nişte mingiuţe pufoase, se gândi Emma, toţi moi şi durdulii. Aveau blăniţa încă scurtă şi fină, încât pe burtă şi pe lăbuţe li se vedea pielea roz de dedesubt, iar codiţele le erau subţiri ca nişte sfori.

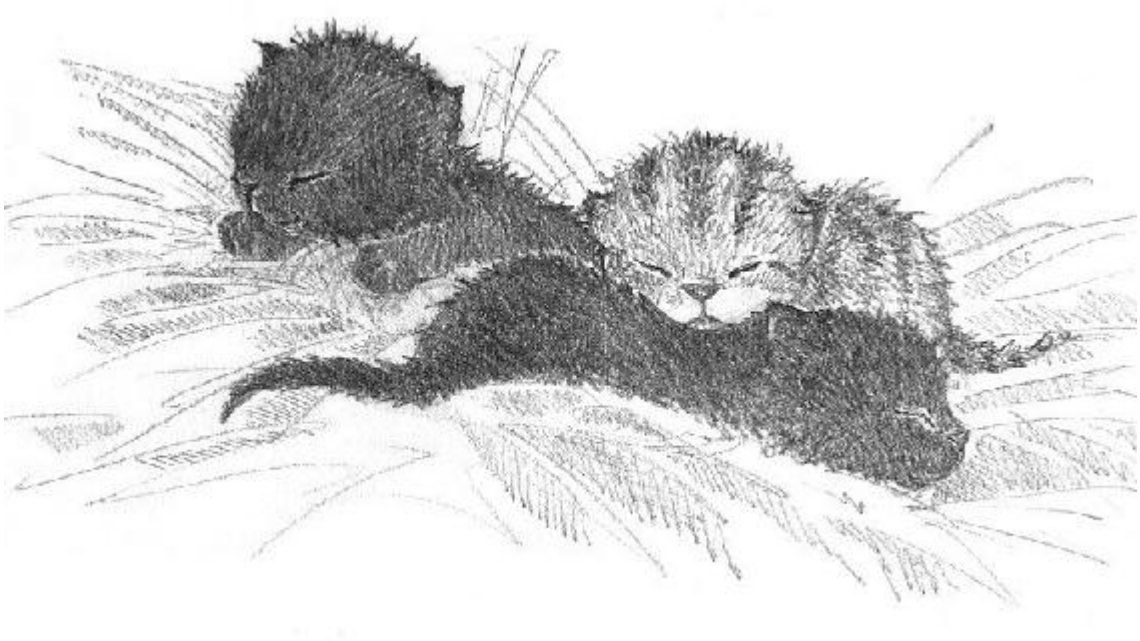

– Mi-ar plăcea să stăm să ne uităm la ei, murmură ea, depărtându-se încet, încă ghemuită. Dar s-ar putea ca Tina să nu vrea să mănânce cât timp suntem noi aici, fiindcă ar însemna să-şi lase puii singuri.

– Ştiu, pare cam speriată, se învoi tatăl ei. Îmi place pisoiaşul tărcat. Când o să crească, am impresia că o să fie vărgat cu negru şi argintiu. Dar toţi sunt drăguţi.

– Şi mie îmi place cel tărcat, şopti Emma, aruncând o ultimă privire către pisici din uşa hambarului. E genul de pisoi pe care mi-am dorit întotdeauna să-l am.

Cuibăriţi în fân, puii chirăiră slab şi orbecăiră spre burta mamei, să sugă. Erau atât de mici, că nu pricepeau nimic altceva decât hrană şi căldură. Auzeau vibraţia blândă a celor două glasuri, dar numai Tina înţelese că Emma îi adusese apă şi mâncare şi că se ţinuse la distanţă de scumpii ei pisoi.

– Puiul uneia din pisicile de la grajduri? întrebă cu îndoială mama Emmei. Nu mi se pare o idee prea bună, Emma. Ştiu că sunt frumoşi, dar niciuna din pisicile alea nu e prea sociabilă. Sunt pe jumătate sălbatice. Nu ştiu dacă ne dorim o asemenea pisică. Puse salata pe masa din bucătărie şi se aşeză. Nu că n-aş vrea să ţinem un animal de casă, dar noi n-am avut niciodată până acum o pisică. Nu crezi că de nişte pisici de felul ăsta ar trebui să se ocupe cineva care chiar se pricepe?

– Dar nu există nimeni care să se priceapă! insistă Emma. Liz ar fi foarte încântată dacă am adopta noi unul, sunt sigură. Ar trebui să-l vezi, mami, pe pisoiaşul cenuşiu! Are lăbuţele albe şi sub bărbie e tot alb. Şi are boticul moale şi roz – e atât de mic!

Mama îi zâmbi.

– Sunt sigură că e foarte dulce, Emma. Dar un pisoi ca ăsta ar putea să ceară multă muncă. Oare nu găsim unul în altă parte?

Fetiţa se uită disperată la tatăl ei. Ar fi trebuit să fie mulţumită, căci până atunci mama ei nu spusese niciodată că ar putea să aibă o pisică. Emma ştia că era un noroc pentru ea chiar şi să meargă la clubul de călărie. Nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ar putea să aibă şi un animal de companie. Numai că acum nu voia doar o pisică oarecare, voia să-i ajute pe pisoiaşii de la grajduri.

Îi fusese întotdeauna milă de pisicile de acolo pentru că nu aveau un cămin propriu-zis. Lor nu prea părea să le pese – se ghemuiau laolaltă în boxele cailor, iar Liz le dădea câte ceva de mâncare. Însă asta nu se putea compara cu un coş cald şi confortabil lângă calorifer, de pildă, sau cu dormitul la picioarele cuiva, în acelaşi pat. Nu voia ca puii Tinei să crească la fel de sălbatici ca mama lor, chiar dacă era atât de frumoasă.

– Hai să vedem ce putem afla despre îmblânzirea puilor de pisică! propuse tata. Chiar erau foarte drăguţi! Şi am impresia că e prea târziu pentru Emma să-i uite. S-a îndrăgostit deja de cel tărcat. Mă întreb dacă e fetiţă sau băiat. N-am fost suficient de aproape ca să-mi dau seama.

– Mie mi s-a părut că e băiat, pentru că părea îmbrăcat într-un fel de cămaşă albă. Dar nu sunt sigură.

Tata se uită către mama, şi aceasta zâmbi.

– Mai vedem, spuse ea. Nu vă promit nimic, dar poate n-ar strica să faceţi nişte cercetări. Să aflaţi ce am avea de făcut...

– Da! exclamă Emma. Ah, mami, sunt atât de fericită! Te rog, putem să ne grăbim cu masa ca să mă uit pe urmă pe calculator?

– Bună ziua! Clubul de călărie Ivy Bank.

– Bună, Liz! zise Emma puţin sfioasă.

Nu sunase niciodată înainte – de obicei suna mama ei, dacă urmau să lipsească de la vreo oră.

– A, tu eşti, Emma? E totul în regulă? Ce-ţi face glezna?

– Nu mă mai doare deloc. Te sun pentru că am vorbit cu părinţii mei despre puii de pisică. I-am întrebat dacă aş putea să-l adopt pe unul din ei, dar mami nu e sigură. Zice că poate ar fi mai bine să-i dai cuiva care are mai multă

experienţă cu pisicile. Emma se încruntă, încercând să-şi amintească toate informaţiile pe care ea şi tatăl ei le descoperiseră pe internet în după-amiaza aceea. Oricum, ideea e că, dacă vor fi daţi altcuiva, puii au nevoie de pe acum de contact permanent cu oamenii, ca să nu mai fie aşa sfioşi în

preajma lor cum sunt Tina şi celelalte pisici. Aşa că mă gândeam dacă n-aş putea să vin să petrec ceva timp cu ei.

– Da, cred că ai dreptate, zise Liz, lungind silabele. Şi e foarte frumos din partea ta că vrei să te ocupi de ei, Emma. Sigur că poţi veni – dacă mami şi tati îţi dau voie.

– O, da, îmi dau, răspunse fetiţa. Ezită o clipă, apoi continuă: Sper foarte tare ca mami să mă lase să adopt unul dintre pisoi, dacă te ajut să-i îmblânzeşti. Deocamdată se teme că vor fi prea sălbatici. Dar am descoperit că există tot felul de metode să-i domesticim. Eu şi tata am tot citit pe internet. Ne place mai ales cel tărcat.

– A, e tare scump, nu? În concluzie, eu aş avea ceva de făcut? Sau altcineva de aici, de la grajduri? întrebă Liz.

– Poate doar să încerci să petreci cât mai mult timp cu ele. Ar fi OK dacă aş veni din când în când după şcoală la club, în afară de zilele când avem ore? Cu cât se obişnuiesc mai mult cu oamenii, cu atât mai bine. Vrei să găseşti stăpâni şi pentru ceilalţi pui, nu?

Emma o auzi pe Liz oftând la capătul firului.

– Da, trebuie să mă gândesc puţin. Poate am să pun un anunţ pe gard, lângă intrare.

– Ah! Emma îşi aminti deodată ceva ce citise pe un site web. Există o organizaţie caritabilă care face sterilizări. Pot chiar să vină la sediul tău. Le prind ei şi le sterilizează gratis, apoi ţi le aduc înapoi.

– Serios? Ar fi minunat! Poţi să-mi dai şi mie datele lor de contact? Liz râse. Chiar îţi plac mult pisicile, nu-i aşa, Emma?

Capitolul patru

Emma venea la grajduri ori de câte ori unul din părinţi putea s-o aducă aici cu maşina. Îşi cheltuise cea mai mare parte din banii de buzunar pe o carte despre îngrijirea pisicilor, pentru eventualitatea că reuşea s-o convingă pe mama ei să-l ia acasă pe pisoiaşul tărcat. Oricum, puii nu se puteau desprinde de Tina decât după şapte-opt săptămâni. Trebuiau să aibă şansa de a învăţa tot ce puteau de la ea. Aşa că fetiţa avea suficient timp să citească toată cartea şi să-şi convingă mama că pisoiul vărgat avea să fie animalul de casă ideal.

Când se duse prima oară la ei, Emma se aşeză pur şi simplu jos, în tăcere, lângă uşă. Tina o urmări bănuitoare, cu urechile date pe spate, măturând agale pământul cu vârful cozii stufoase. Prezenţa fetiţei o neliniştea în mod vizibil, dar Emma îşi spuse că trebuia să ajungă să-i cunoască pe pisoi. Era foarte important. Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi stătu acolo, ascultând scheunatul şi foşnetele din fân. Când tatăl ei veni s-o ia, Tina zăcea întinsă şi-şi hrănea puii ca şi cum fetiţa nici n-ar fi fost acolo.

La a doua vizită, Emma hotărî să-i aducă Tinei nişte mâncare specială pentru pisici. Dacă îi putea distrage atenţia, poate mama ar fi lăsat-o să se

apropie de pui. Liz îi spusese că biata Tina linsese castronul cu peşte, aşa că fetiţa decise să cumpere nişte boabe cu gust de peşte.

Se ghemui la oarecare distanţă de pui şi scutură un pumn de boabe din pachet lângă Tina. Pisica-mamă le mirosi curioasă. Emma îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să le încerce, dar că nu era încă pregătită să mănânce în faţa ei. Se aşeză cu bărbia pe genunchi, întorcându-şi privirea. Cu coada ochiului, o văzu apoi pe Tina apropiindu-se furiş de grămăjoara de mâncare.

Pisica făcu un ultim salt micuţ şi începu să înghită cu lăcomie. Apoi adulmecă precaută piciorul drept al Emmei – era cel mai aproape de ea – şi se întoarse repede la pui. Fetiţa era încântată. I se părea că trăise un moment de cotitură.

Deschise din nou pachetul, având grijă ca Tina să-l audă cum foşneşte. Apoi, încă aşezată, se dădu uşurel mai aproape, scuturând din el câteva boabe chiar lângă pisică. Voia foarte mult să se uite mai îndeaproape la pui,

căci i se părea că împliniseră deja o săptămână. Spera că li se deschiseseră ochii. Cartea ei spunea că, la început, toţi au ochii albaştri.

– Sunt clar mai măricei, îi şopti ea Tinei, care tot mai mânca. Şi sunt foarte frumoşi.

Tina ridică ochii la ea, cu urechile date pe spate, şi Emma oftă.

– Ştiu că nu-ţi place când îţi vorbesc. Nu vreau să te sperii. Vreau doar ca ei să se obişnuiască să-mi audă vocea. De fapt, o voce omenească, pur şi simplu.

Pisica strivi între dinţi ultima bobiță cu gust de peşte, şi fetiţa trase aer în piept. O mângâiase de câteva ori până atunci, dar niciodată de când născuse. Întinse încet o mână, lăsând-o pe Tina să i-o miroasă.

Pisica o atinse de câteva ori cu botul, prudentă, dar nu şuieră şi nici nu-şi zbârli părul de pe spate. Părea chiar liniştită. Îşi frecă uşor bărbia de încheietura Emmei, apoi se întoarse cu pas calm la puii ei.

Fetiţa îşi ţinu respiraţia şi întinse acelaşi braţ peste paie, lângă pisoi. Tina se lungi lângă ei, întinzându-şi corpul, şi Emma zâmbi fericită. Aproape că-i atingea! Iar micul pui cenuşiu vărgat era chiar lângă mâna ei. Se întrebă dacă nu cumva simţea şi el mirosul de peşte, dar era probabil încă prea tânăr. Îşi ţinea totuşi ochii clar deschişi – două crăpături subţiri albastre. Arăta ca un ursuleţ de pluş, cu faţa lui rotundă şi urechiuşele triunghiulare.

– Sunt o mare norocoasă, şopti Emma, că vă cunosc de când sunteţi atât de mici.

Pisoiul mieună subţire şi dădu din lăbuţe, mutându-se uşor mai aproape de Emma.

– Nu eu sunt mămica ta, pisoiaşule, îi şopti ea. Cred că vrei în partea cealaltă, de fapt. Să bei puţin lapte.

Îl luă cu delicateţe şi-l trase mai aproape de Tina, ca să se poată agăţa de ea și să sugă. Avea cea mai moale blăniţă din lume.

– Trebuie să mă gândesc să te botez cumva, murmură fetiţa. Nu pot să-ţi spun numai „pisoiaş“. Arăţi ca un ciucuraş pufos. Și parcă semeni puțin cu Sam, motanul din emisiunea mea preferată. Da, am să-ți spun Sammy...

Pe măsură ce săptămânile treceau, Sammy şi ceilalţi pisoi creşteau neînchipuit de repede. La patru săptămâni mergeau deja foarte bine şi, brusc, părură să devină interesaţi de tot ce vedeau.

Tina îşi petrecea mare parte din timp încercând să-i adune la un loc, alergând pe lângă ei prin paiele împrăştiate şi trimiţându-i înapoi în culcuş. Dar, de îndată ce unul era adus în siguranţă, ceilalţi doi porneau deja în explorare. Emmei i se părea că Tina e foarte obosită. Liz îi aducea mult mai multă mâncare ca de obicei, şi fetiţa venea ea însăşi cu lapte special pentru pisici şi cu gustări suplimentare, dar efortul de a-şi hrăni puii şi de a-i ţine locului se dovedea istovitor pentru pisica-mamă.

Pisoiaşii erau acum nişte pisici în miniatură. Capetele păreau încă mult prea mari pentru corpurile lor mici, dar toţi îşi pierduseră aspectul de ghemotoace blănoase. Creşteau pe zi ce trecea.

– Bună! şopti Emma, lăsându-se pe vine în uşa boxei.

Trei căpşoare ieşiră ca la un semn din fân, şi ea chicoti. Erau tare haioşi, ca suricatele pe care le văzuse la grădina zoologică. Aproape imediat, pisoiul tărcat se căţără peste marginea culcuşului de paie şi veni spre ea.

– Am ceva cu totul special pentru tine, murmură Emma.

Ea şi Liz discutaseră despre cum să-i înţarce pe pui – să-i facă să mănânce şi mâncare, nu numai să sugă de la Tina. Emma citise din cartea ei, iar mama îi cumpărase nişte orez cu lapte pentru bebeluşi, ca să-l prepare pentru pisoi. Arăta cam dezgustător, dar, pe de altă parte, nici obişnuita mâncare pentru pisici nu i se părea Emmei prea apetisantă.

Cumpărase şi o tăviţă specială cu nisip pe care voia s-o pună într-un colţ al boxei. Cartea ei spunea că, dacă puii încercau şi mâncare mai consistentă, aveau să aibă şi scaun mult mai des. Până acum, Liz pur şi simplu scosese şi aruncase paiele murdare în fiecare zi.

Liz spusese că avea să se ocupe ea, în cea mai mare parte, de curăţenie şi de hrana pisoilor, iar Alex şi Sarah, care erau şi ei instructori, se oferiseră şi ei s-o ajute. Puii aveau deja nevoie de mâncare de patru ori pe zi, aşa că le prindea bine că Liz şi ceilalţi puteau să-i îngrijească.

– O să-ţi placă, promise Emma, vârând un deget în pasta albicioasă şi întinzându-l către Sammy.

Pisoiul o mirosi curios, iar Emma îi întinse puţin pe bot. El se dădu înapoi uimit şi strănută. Linse apoi picăturile care i se prelingeau de pe botic. Hm, erau delicioase! Linse mai apăsat, trecându-şi toată limbuţa rozalie în jurul gurii.

Apoi veni mai aproape, sperând să mai capete. Emma îi întinse din nou un deget, şi pisoiul linse de data asta direct de pe el, încercând să înghită pe nemestecate. Îi auzea pe fratele şi pe sora lui venind din spate şi nu voia să împartă mâncarea cu ei.

– Uite! murmură fetiţa. E un castronaş întreg...

Sammy adulmecă nerăbdător şi începu să lipăie de zor. Ceilalţi pui apărură lângă el, şi surioara îşi cufundă faţa în castronaş, dornică şi ea să mănânce. Când săltă capul, avea tot botul mânjit de lapte gros, care-i picura de pe nas şi de pe mustăţile negre.

Fetiţa râse, şi toţi pisoii tresăriră nervos, privind-o ţintă.

– Scuze, şopti ea.

Sammy se uită o clipă la Emma, apoi decise că fetiţa nu-i voia răul şi se apucă din nou să lipăie. Mâncarea era foarte gustoasă, dar îi făcea somn, la fel ca suptul de la mama sa. Linse ultimele picături de pe fundul castronului, apoi îşi linse mustăţile şi căscă.

Fraţii lui o porniră şi ei înapoi spre Tina, ca să se ghemuiască lângă ea la somn, dar culcuşul din paie era deja prea departe. Sammy căscă din nou şi o măsură pe Emma din cap până-n picioare. Şi ea era caldă – ştia el de când îl mângâiase. Se îndreptă spre ea, clătinându-se uşor, şi încercă să i se caţăre pe picior.

Fetiţa îl privi, zâmbind uimită şi bucuroasă. Apoi îi vârî cu delicateţe o mână pe sub funduleţ şi-l ridică în poală. Pisoiul căzu lat, sătul şi somnoros, şi începu, foarte încet, să toarcă.

– Ah, Emma! îi şopti mama din uşa boxei. El e Sammy? Ai spus că pisoiaşul tărcat îţi place cel mai tare.

– Da, răspunse fetiţa cu glas încet. A adormit pe mine. Şi torcea, mami!

– E superb, spuse mama, zâmbind. Tina ce părere are despre faptul că el doarme pe tine?

Emma chicoti.

– Doarme şi ea. Cred că ne e recunoscătoare. Probabil, îngrijirea lor o istoveşte. Trebuie s-o întreb pe Liz dacă are ceva pe care să-l putem pune de-a curmezişul uşii de la boxă, poate o scândură de lemn. Ca să poată să iasă Tina, dar puii, nu. Altfel, în curând, o să cutreiere peste tot. Şi s-ar putea să nu le mai dăm de urmă! Emma oftă. Bănuiesc că trebuie să mergem, nu?

– Putem să mai rămânem un pic. Nu vreau să te oblig să-l pui jos. Mai bine mă duc eu s-o întreb pe Liz dacă n-are ceva pentru uşă.

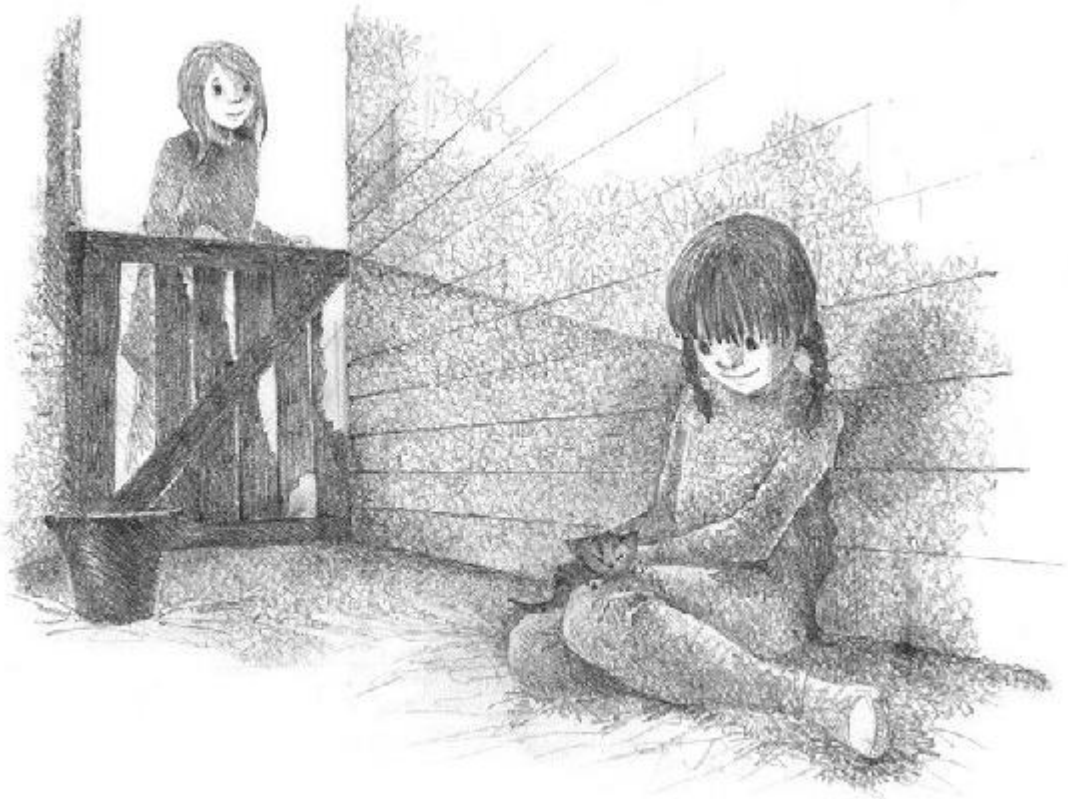

Emma dădu din cap. Apoi, chiar când mama ei se întorcea să plece, şopti deodată:

– Mami!

– Ce-i? S-a trezit, până la urmă?

– Nu, doar că... crezi că am putea să-l luăm acasă? Ai spus că mai vedem în privinţa puilor – ţi-era teamă să nu fie prea sălbatici.

Mama ei se uită la Sammy, care dormea relaxat cu totul pe genunchii Emmei.

– Nu arată prea sălbatic, nu?

Fetiţa clătină din cap, radioasă.

Mama îi zâmbi.

– Foarte bine atunci, putem să-l luăm. O să-i spun lui Liz chiar acum.

Capitolul cinci

Keira stătea lângă uşa boxei, privind prudent de după ea la Tina şi la pisoiaşii care ţopăiau. Emma reuşise s-o convingă în sfârşit să vină şi să-i vadă. Săreau în jurul unei jucării pe care le-o cumpărase ea – un smoc de pene prins la capătul unei sârme lungi, pe care o putea mișca şi răsuci în toate părţile. Puii erau fascinaţi. Urmăreau penele, se repezeau la ele, săreau în jurul lor – iar Tina stătea şi-i privea cu mândrie. Din când în când nu mai rezista şi întindea o lăbuţă, să atingă şi ea penele.

– Sunt atât de haioşi! îi şopti Keira Emmei. Aş vrea...

– Poţi să încerci, îi sugeră Emma, întinzându-i capătul jucăriei.

Keira clătină din cap.

– Nu, zise ea repede. E în regulă.

Emma ar fi vrut să insiste, dar avea senzaţia că n-ar fi reuşit decât s-o facă pe Keira să se simtă mai rău.

– Vreau să-l obosesc puţin pe Sammy înainte să vină tata şi să-l punem în cuşca de transport, îi explică ea.

Tatăl ei urma să aducă într-adevăr o cutie specială când venea s-o ia pe Emma de la lecţie. Şi era deja timpul.

– Crezi că lui Sammy n-o să-i placă? întrebă Keira.

– Nu ştiu, oftă Emma. Mi se pare crud să-l luăm de lângă Tina şi ceilalţi pui, dar are deja cam nouă săptămâni. O mulţime de pui îşi găsesc un cămin nou la vârsta asta, deşi sunt încă mici. Site-urile pe care m-am uitat cu tata recomandau ca Sammy să fie transferat cât mai curând. Altfel va ajunge să se comporte ca mama lui. Tinei încă nu-i place cu adevărat s-o ating şi nu m-ar lăsa niciodată s-o iau în braţe. Nu vreau ca puiul să înveţe de la ea să se teamă de oameni.

– Şi cu ceilalţi pui ce se va întâmpla? întrebă Keira.

– Liz crede că a găsit o doamnă care îi vrea, spuse Emma fericită. A mai avut pisici şi o să-i ia pe amândoi. Tot săptămâna asta, cred. Aruncă o privire neliniştită spre Tina, care îşi urmărea încă puii cu atenţie. Biata, o să-i fie foarte dor de ei! Dar pentru pisoi e cel mai bine aşa – sunt sigură.

– Uite, a venit tatăl tău! spuse Keira, întorcându-se să se uite pe uşa hambarului.

Emma scoase un mic ţipăt de uimire.

– Aha, da! murmură ea. De data asta chiar te iau acasă, Sammy!

Adusese cu ea un pachet de gustări pentru câini, ca să-l poată atrage în cuşcă. Puii mâncau acum, ca şi Tina, mâncare uscată, deşi a lor era făcută

special. Bobițele pentru pisici erau delicatese pe care le primeau din când în când. Emma luă cuşca din mâna tatălui şi deschise uşa de plasă, apoi împrăştie înăuntru câteva boabe. Tina şi pisoii se dădură tiptil mai aproape – ştiau ce însemna foşnetul acela.

– Vin cu toţii, zise Emma întorcându-se îngrijorată spre tatăl ei.

– Asta nu-i prea rău, zic eu. Sammy n-ar trebui învăţat să se teamă de cuşcă. Dacă se joacă toţi în jurul ei o vreme, nu cred că pe urmă o să se sfiască să intre, nu?

– Bănuiesc că nu.

Emma urmări cum toţi trei puii iscodiră cuşca de transport, ronţăind din boabe şi mirosind căptuşeala moale din interior. Chiar şi Tina înhăţă câteva bobițe rătăcite pe lângă uşă.

– Emma, fii atentă! murmură tata câteva minute mai târziu. Sammy intră din proprie iniţiativă. Acum poţi să închizi uşa.

Emma dădu din cap şi, după ce vârful alb al codiţei tărcate a pisoiului dispăru în cuşcă, ea o închise încet şi răsuci încuietorile.

– Hai acasă! şopti.

Sammy şedea lipit de peretele din spate al cuştii. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă – nu văzuse niciodată alt loc afară de hambarul unde se născuse. Acum era închis în cuşca aceasta mică, în semiobscuritate, şi simţea că se mişcă. Mirosurile din jur erau ciudate şi puternice, se auzea gălăgie, iar vibraţiile maşinii nu semănau cu nimic din ce încercase el vreodată. Se sperie.

Auzea vocea Emmei şi glasul tatălui ei şi le recunoştea, dar asta nu-l alina prea tare.

– Crezi că-i e bine acolo? Mă gândeam c-o să miaune, dar el nu scoate niciun sunet.

– E un adevărat şoc pentru el, bietul pisoi! Aproape am ajuns, Emma.

– Imediat suntem acasă, şopti fetiţa prin găurile cuştii. Nu mai durează mult.

Sammy fu azvârlit într-o latură a cuştii când maşina dădu colţul. Scoase un mic şuierat de spaimă şi încercă să se cuibărească şi mai adânc în cutia lui de plastic – dar nu mai avea unde. Zgârie uşurel cu ghearele pe perete, dând slab din lăbuţă, dar nu se întâmplă nimic. Închise atunci ochii şi speră că mama lui avea să vină să-l salveze.

– Nu înţeleg, şopti Emma. Era atât de prietenos înainte! Mă lăsa să-l iau în braţe. Chiar a dormit o dată la mine în poală.

– Îmi amintesc că pe un site spuneau că un pui poate să regreseze puţin când îşi schimbă locuinţa, Em, observă tatăl ei. L-am adus abia de câteva ore.

– Nu credeam că o să fie atât de nervos.

Mama se uită îngrijorată la Sammy, care stătea încordat şi zbârlit, cu mustăţile întinse ca nişte strune.

– E doar puţin speriat, zise tata încurajator.

– Bănuiesc... oftă mama.

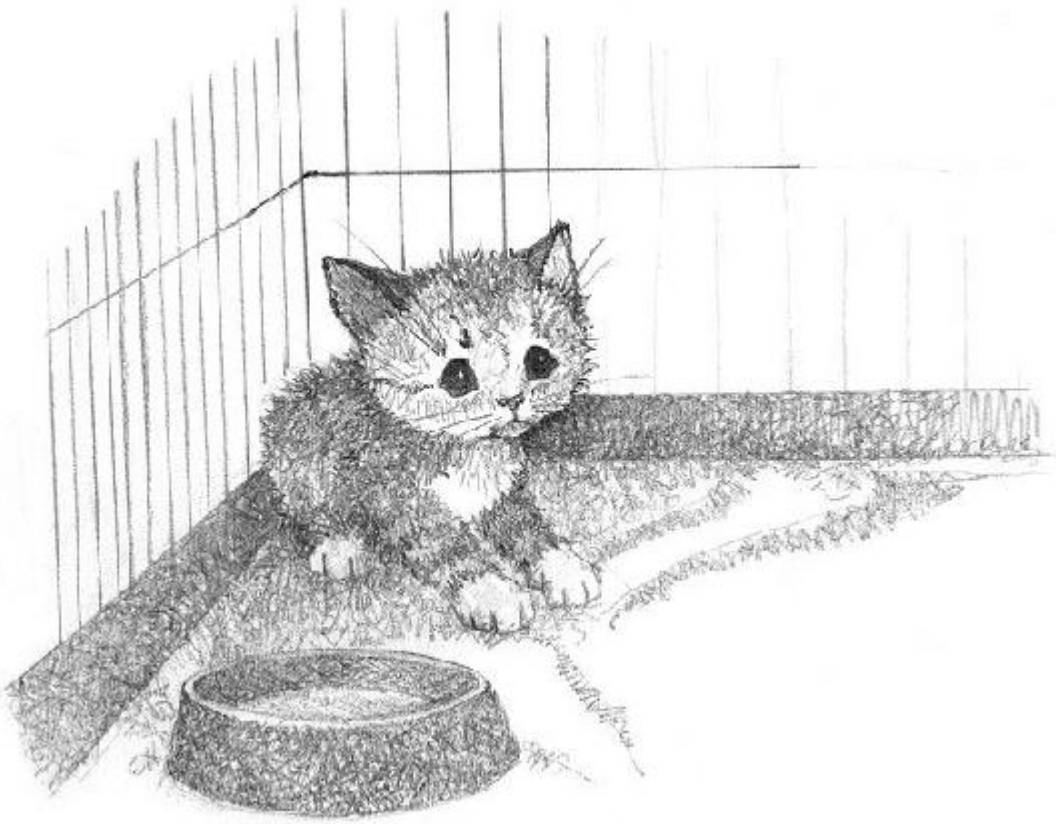

Emma se uită la cutia mare de sârmă, împrumutată de la un vecin care nu mai avea nevoie de ea. Nu-l puteau lăsa încă să umble liber prin casă, pentru că ar fi fugit probabil şi s-ar fi ascuns. Dar puteau să pună cutia pe masă, într-un colţ al bucătăriei, ca el să vadă tot ce se petrecea în jur şi să se deprindă cu prezenţa oamenilor. Iar dacă-i dădeau drumul din când în când, bucătăria nu avea niciun fel de spaţii înguste sau ascunse unde ar fi putut să rămână prizonier un pui de pisică.

Păruse un plan perfect pentru un pisoi încă nedomesticit. Emma şi-l închipuise pe Sammy privind-o curios cum mănâncă sau îşi face temele ori torcând liniştit în timp ce tata pregătea masa de seară. Nu-şi imaginase însă un pui de pisică nefericit, care scuipă şi şuieră din fundul cuştii. Se repezise chiar la ea cu gheruţele când îi pusese un castronel de apă proaspătă în faţă. N-o ajunsese, şi totuşi... Ai fi zis că era alt pisoi.

– Trebuie să-i lăsăm timp să se adapteze, spuse tata cu blândeţe. Are nevoie de o zi sau două să se liniştească înainte să ne ocupăm din nou de el.

– Da, oftă Emma. Şi ştiu că ar fi trebuit să mă aştept că n-o să fie prea fericit...

Dar nu-i trecuse prin cap că lucrurile ar putea să evolueze aşa. Mama părea foarte îngrijorată – şi asta după ce abia izbutise să accepte ideea de a avea o pisică! Dacă se răzgândea?

Tata o bătu uşor pe Emma pe umăr şi apoi o strânse pe mami în braţe.

– Nu mai luaţi lucrurile aşa în tragic! O să fie bine. Mă duc să fac puţină cafea. Vrei ceva, Emma?

Fetiţa clătină din cap. În adâncul sufletului – îşi dădu ea seama cu tristeţe – crezuse că Sammy o să vadă imediat ce plăcut era în casa lor. Că o să ştie cât de fericită era ea să aibă un pisoi; că o să înţeleagă toate astea şi o să se simtă numaidecât ca acasă.

– Am fost o bleagă, mormăi Emma ca pentru sine.

Se ghemui în faţa cuştii, uitându-se la Sammy dintr-o parte. Stătea încă înghesuit în peretele din fund, cu urechile lipite de cap.

– Am crezut că totul o să se aranjeze din prima, pisoiașule. Dar am să fac tot ce-mi stă în puteri ca să ajungi să ne iubeşti. Vreau doar să fii fericit.

Capitolul șase

Emma întinse degetele spre Sammy. Le vârâse mai întâi în mâncare pentru bebeluşi cu gust de pui la cuptor, care era, se pare, aroma preferată de pisici. O chestie vâscoasă şi lipicioasă – dar fetiţei nu-i păsa. Îl lăsaseră pe Sammy în pace o zi şi o noapte, ca să-şi mai vină în fire, dar Emma pur şi simplu nu se mai simţea în stare să aştepte. Pe toate site-urile scria că metoda optimă de a face un pui nedomesticit să te placă era mâncarea. Trebuiau să-i dea de înţeles că mâncarea venea de la oameni şi că, dacă voia mâncarea, trebuia să se deprindă şi cu ei.

– A observat-o, Em, zise tata în şoaptă în spatele ei. Îi miroase.

Într-adevăr. Emma văzu urechiuşele pisoiului zvâcnind slab. Şi ochii i se măriseră.

– Sigur îi miroase, murmură ea. E dezgustătoare.

– Nu şi pentru o pisică, îi răspunse tatăl, tot în şoaptă.

– Vine!

Emma încercă să-şi stăpânească emoţia şi să nu facă prea multă gălăgie.

Sammy păşea încet, delicat, traversând cutia ca să se apropie de degetele ei. Limbuţa i se ivi o clipă, rozalie, afară, şi el începu s-o lingă.

Fetiţa se strădui să păstreze o expresie calmă şi egală, ca să nu râdă sau să-l sperie, dar atingerea pisoiului o gâdila. Avea o limbă foarte puternică pentru un pui atât de mic. Şi foarte aspră. Emma se aplecă puţin ca să-i vadă toţi perişorii albi minusculi de pe ea. Sammy încetă s-o mai lingă şi, preţ de o secundă, o privi cu ochi îngrijoraţi. Dar apoi gustul mâncării se dovedi prea ispititor, şi el se apucă să extragă şi ultimele picături de sub unghiile Emmei.

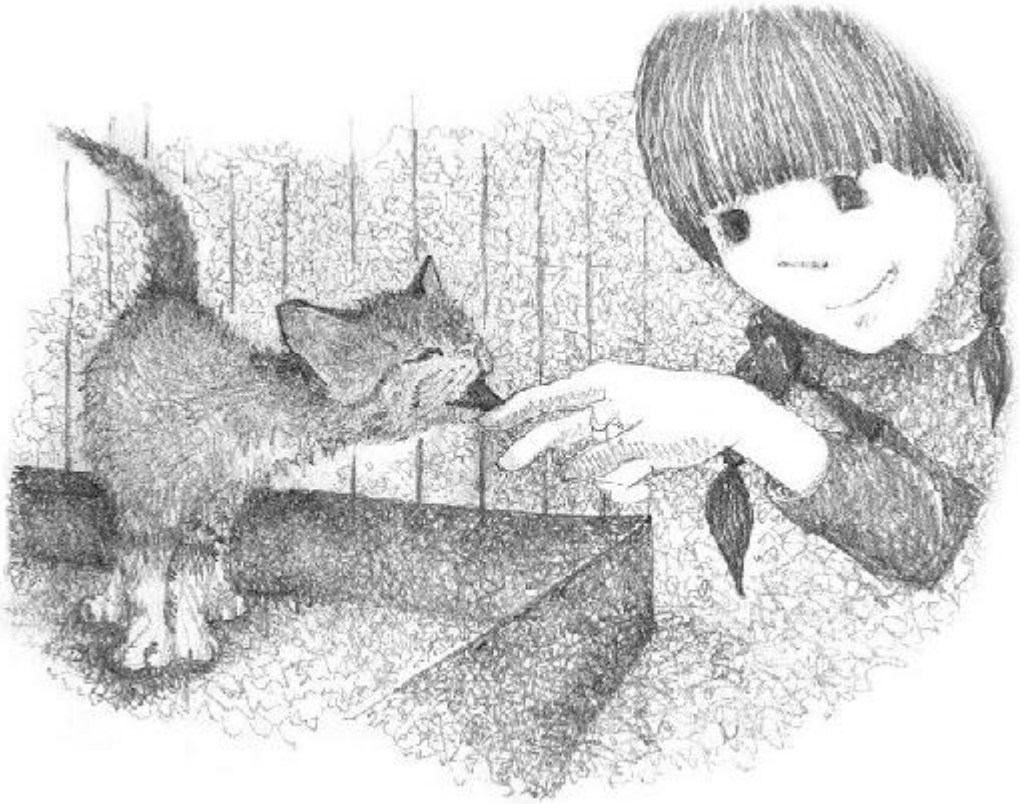

Fetiţa vru să-şi tragă degetele înapoi ca să-i mai dea, însă era sigură că l-ar fi speriat. Apoi îşi dădu brusc ochii peste cap. Of, cum de nu se gândise? Îşi

înmuie cealaltă mână în borcan, ridică degetele şiroind de sos şi le introduse şi pe ele în cuşca pisoiului.

Sammy îşi mută privirea de la o mână la alta, de parcă n-ar fi ştiut de care să se apuce.

– Ah, bietul de el – acum l-ai pus în încurcătură, zise tata.

Pisoiul decise că nu mai avea prea mult de câştigat de la mâna dreaptă a Emmei, aşa că se mută şi i-o linse cu lăcomie pe cea stângă. Fetiţa îl urmări gânditoare. Avea încă braţul drept în interiorul cuştii. Cu mare delicateţe, şi-l trecu uşor peste spatele pisoiului. El se încordă puţin, dar nu se îndepărtă. Emma îl mângâie mai departe, cât putu de blând.

– Îţi place? şopti ea. Îţi place să fii mângâiat, nu?

Sammy ridică ochii spre ea, ca şi cum ar fi vrut să verifice ce era sunetul acela, dar continuă să lingă.

– Mângâie-l mai departe! o îndemnă tata cu voce înceată. O să-i aduc o farfurie cu mâncare pentru pisici. Să vedem dacă reuşim să-l facem să mănânce cu noi aici.

Umplu încet castronul şi i-l trecu Emmei, să-l pună ea în faţa lui Sammy. Pisoiul sări înapoi, dar apoi simţi mirosul cu care era deja obişnuit. Mai dădu o dată cu limba peste degetele Emmei şi se mută la castron.

– Încearcă să-l mângâi şi tu! îi şopti fetiţa tatălui ei.

El dădu din cap aprobator şi vârî încetişor mâna în cuşcă, trecându-şi un deget pe spatele pisoiaşului care înghiţea cu lăcomie. Sammy privi o clipă peste umăr, dar nu se opri.

– Hai că merge, şopti tatăl. Putem să facem la fel şi când îi dăm prânzul.

Emma încuviinţă din cap.

– De fiecare dată când îi dăm mâncare. Şi poate, curând, o să-l scoatem din cutie, să mănânce şi el din farfurie pe podea, oftă ea fericită. Sunt sigură că

o să fie bine până la urmă, tati. N-am nicio îndoială.

– Ce bluză crezi că ar trebui să-mi iau?

Mama întinse spre ea două umeraşe.

– Hmmm... Pe cea neagră, zise Emma, uitându-se la Sammy.

Aproape îşi terminase mâncarea şi arăta cam somnoros. Ea rămăsese cu un braţ în cuşcă, cu mâna peste spatele lui. Avea impresia că pisoiul ar fi putut să aţipească acolo, sub braţul ei, şi asta i se părea minunat. Aproape ar fi redevenit Sammy cel prietenos pe care îl cunoscuse la grajduri, deşi trecuse abia o săptămână de când îl aduseseră acasă.

– Eşti sigură? se încruntă mama. Nici măcar nu te-ai uitat...

– Da, mami. Să ştii că pot şi să-l mângâi pe Sammy, şi să mă uit la tine. Hai, grăbeşte-te! Mătușa Grace vine dintr-o clipă-ntr-alta.

Mama dădu zor să se îmbrace, iar Emma chicoti şi mută cu grijă castronul cu mâncare mai încolo. Sammy adormise cu capul înăuntru! El tresări o clipă şi apoi se lăsă din nou moale, prăbuşit peste braţul ei cu un mic sforăit. Ea se rezemă de cuşcă, închizând ochii şi zâmbind visătoare. Curând aveau să-l scoată de acolo, şi pisoiaşul avea să devină un animal de casă adevărat, nu încăpea îndoială.

– Ai aţipit, Emma?

– Ah! Mătușă Grace, ssst! Eu n-am adormit, dar Sammy da. Emma îşi întinse braţul liber spre mătuşa Grace. Nu te-am auzit când ai intrat.

– Tatăl tău era pe alee când am sosit, aşa că n-a trebuit să sun la uşă. El s-a dus să se schimbe. Deci acesta e Sammy, da? E superdrăguţ.

– Nu-i aşa? se învoi Emma, mândră. Şi îşi recapătă încrederea în sine. A fost foarte supărat sâmbătă, când l-am adus acasă, dar acum cred că se simte mult mai bine. Îşi scoase cu grijă mâna de sub el, şi pisoiul pufni, dar rămase adormit. Fetiţa se întoarse spre mătuşa ei zâmbind cu gura până la urechi. Acum mă înţeapă tot braţul. Mama a zis că te roagă să mă ajuţi la teme la biologie, dar pe urmă putem să ne uităm la un film.

Emma căscă şi se ghemui mai strâns lângă mătușa Grace.

– Nu putem să ne mai uităm?

– Nu. Ştii că mămica ta a zis opt jumătate, dulceaţă. Şi, oricum, nu trebuie să-i dai de mâncare lui Sammy înainte să te culci?

– A, ba da! Şi tu nu l-ai văzut încă treaz, am uitat! Emma sări de pe canapea. Mă duc să-i aduc mâncarea.

Intră repede în bucătărie şi începu să măsoare cantităţile, în timp ce Sammy se plimba cu paşi mari dintr-o parte într-alta a cuştii, cu ochii ţintă la ea, mieunând nerăbdător.

Emma abia deschisese cuşca să pună castronul înăuntru, când mătuşa Grace intră în bucătărie trântind uşa. Pisoiul tresări auzind zgomotul, o zări – era o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată – şi se sperie brusc. Şuieră zgomotos, şi Emma se uită mirată la el.

– Ce s-a întâmplat, Sammy?

– O, Doamne, a păţit ceva? întrebă mătuşa Grace, aplecându-se să se uite la el.

Pisoiul şuieră din nou la apropierea acestei străine şi se repezi spre uşa cuştii, vrând să scape.

– Cred că s-a speriat puţin de tine, pentru că nu te cunoaşte, spuse îngrijorată Emma, încercând să-l prindă. Poate ar fi mai bine să mă laşi numai pe mine cu el, mătuşă.

Mătuşa ieşi din bucătărie, dar pisoiul era deja îngrozit. Se urcă panicat pe braţul Emmei, zgâriindu-i fără să vrea încheietura, încât fetiţa scoase un mic ţipăt şi scăpă castronul cu mâncare.

Acesta se sparse pe gresia din bucătărie cu un zgomot strident, şi pisoiul scoase un urlet de groază. Se năpusti pe o latură a cuştii, dar masa era lipită de perete, sub fereastră, şi n-avea unde să se ducă. Disperat, se căţără pe perdea, agăţându-se cu ghearele de pânză.

Rămase atârnat acolo, legănându-se uşor. Nu-şi dădea seama aproape deloc ce se întâmplase. El tocmai se pregătea să-şi mănânce mâncarea – îi simţea deja mirosul –, când, dintr-odată, totul se schimbase, devenise înspăimântător. Acum nu ştia nici măcar unde se află sau cum de ajunsese atât de sus.

Voalul perdelei începu să se sfâşie sub greutatea lui, şi motănelul alunecă puţin, mieunând de groază. Încercă să se caţăre la loc, dar nu-i venea uşor să se agaţe de materialul lucios, aşa că alunecă şi mai tare.

– Sammy, liniştişte-te!...

Era vocea Emmei, joasă şi reconfortantă. Şi iată că nici el nu mai aluneca. Îl cuprinseseră mâinile ei, aşa cum îl ţineau uneori după ce-i dădea să mănânce. Pisoiul se zbătu o clipă, apoi o lăsă să-i desprindă gheruţele de ultimele fâ- şii de perdea şi rămase încordat în braţele fetiţei, cu urechile lipite de cap şi cu blana zbârlită pe tot corpul. Ea îl luă la piept, şoptindu-i blajin, şi-l vârî înapoi în cuşcă. Sammy se dădu înapoi tulburat la vederea uşii de la bucătărie, dar străina aceea dispăruse acum, era limpede. În preajmă nu mai era decât Emma. Pe ea o cunoştea. Cu ea era în siguranţă.

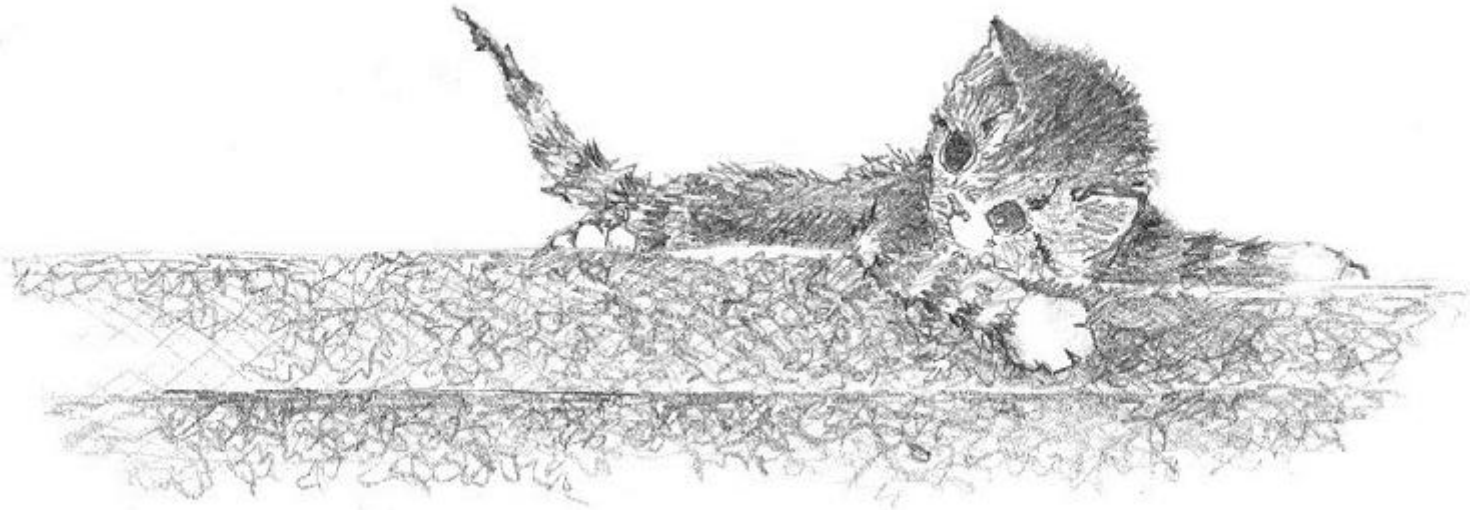

Capitolul șapte

– Emma! Nu te-ai culcat!

Fetiţa se trezi brusc. Aţipise. Mama ei stătea în uşa camerei de zi, uimită.

– Scuze! spuse mătuşa Grace. Emma a fost supărată, n-am vrut s-o pun să se ducă la culcare...

– Ce s-a întâmplat? întrebă tata, chiar în clipa în care mama observă zgârietura de la încheietura Emmei şi se repezi să i-o examineze.

– Emma, te-ai lovit! A, nu, Sammy e de vină?

– Mami, n-a vrut. Fetiţa se uită somnoroasă la părinţii ei. A fost din întâmplare. Şi... ăăă... i-am spart castronaşul cu mâncare. Îmi pare rău... Dar am curăţat, să ştii.

– Ce s-a petrecut aici?

Tatăl se aşeză pe braţul canapelei, iar mama veni lângă Emma.

Fetiţa oftă. Era atât de obosită, încât îi venea greu să povestească.

– M-am dus să-l hrănesc, şi cred că s-a speriat de mătuşa Grace.

– Eu am fost de vină. Ar fi trebuit să mă gândesc, fireşte, pentru că nu mă mai văzuse până atunci, interveni mătuşa Grace. Şi e, într-adevăr, puţintel mai nervos decât majoritatea pisoilor de vârsta lui. L-am speriat, şi el, din greşeală, a sărit afară din cuşcă şi a zgâriat-o pe Emma.

– Şi de asta am scăpat castronul, şi atunci Sammy s-a speriat şi mai tare şi s-a căţărat pe perdea.

– O, Doamne! murmură mama.

– Mi-e teamă că a rupt-o puţin, continuă cu voce ruşinată mătuşa Grace. Dar l-am pus înapoi în cuşcă şi s-a liniştit. De fapt, ultima oară când s-a uitat Emma la el dormea, nu?

Fetiţa aprobă din cap.

Mama se lăsă pe spătarul canapelei şi scoase un oftat prelung.

– Am ştiut eu că facem o greşeală. N-ar fi trebuit să-l aducem niciodată aici. A fost prea supărat când l-am luat de la grajduri, de lângă mama lui. Cred că, pur şi simplu, nu e corect.

– Mamă! exclamă Emma.

– Of, Emma! Înţelege că am dreptate – uită-te puţin la încheietura ta!

Fetiţa privi cele trei dâre roşii şi micile zgârieturi pe care le avea peste tot pe mâini de când îl desprinsese pe Sammy de pe perdea. O dureau, dar nu fusese vina pisoiului. El se speriase pur şi simplu, nu voise s-o rănească.

Mama o cuprinse cu braţul.

– Ştiu că ţi-ai dat toată silinţa cu Sammy, dar s-ar putea, până la urmă, să nu fie pisica potrivită pentru noi. Cred că trebuie dus la un adăpost de animale, unde sunt oameni care se pricep să lucreze cu pisici de genul ăsta.

– Nu ştiu ce să zic, interveni tata. Sammy a fost într-adevăr dificil când l-am adus încoace, dar purtarea lui s-a îmbunătăţit.

– S-a îmbunătăţit! Mama îl privi lung. Iar Emma are numai zgârieturi!

– Nu cred că e chiar aşa un dezastru, spuse mătuşa Grace cu voce blândă. Chiar şi Whisky mă mai zgârie câteodată, dacă vreau să-l iau în braţe, şi el n-are chef.

Mama oftă din nou.

– Îmi pare rău, Emma, dar Sammy e pur şi simplu prea imprevizibil. Nu ştiu dacă va ajunge vreodată să se poarte într-adevăr civilizat. Poate are nevoie de un loc mai asemănător cu grajdurile, unde nu trebuie să stea prea mult cu oamenii dacă nu vrea.

– Mami, te rog, nu-l da! se văită Emma. Nu vreau altă pisică, îl vreau pe Sammy! O să fie bine, ai să vezi! Aş face orice ca să-l ţinem.

Se uită rugător la mama ei, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Nu putea suporta gândul ca bietul pisoi să ajungă la un adăpost de animale – într-un alt loc nou, necunoscut, înspăimântător. Acolo ar fi trebuit s-o ia de la capăt, şi curând ar fi fost prea târziu să mai fie domesticit. Avea să rămână pentru totdeauna sperios şi nesociabil.

– Draga mea, mai lasă-ne câteva săptămâni! propuse tata. Bineînţeles că azi a fost o zi mai proastă, dar trebuie să încercăm în continuare.

– Încă două săptămâni. Mama se uită de la Emma la tata şi înapoi. Până atunci ar trebui să fim în stare să ne dăm seama, nu?

Tatăl dădu din cap aprobator.

– E bine aşa, Emma?

– Probabil, şopti fetiţa cu glas înecat.

Era atât de supărată, încât parcă-i pierise graiul. Două săptămâni! Era atât de puţin!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Keira trecând călare pe Iasmina pe lângă Emma şi poneiul ei. Iar îţi dă de furcă Scânteioară la înşeuat? Arăţi cam... tristă... îngăimă ea şi se opri, nesigură de ce ar mai fi putut spune.

Emma părea gata să izbucnească în plâns.

– Nu, se smiorcăi ea. Scânteioară chiar s-a comportat admirabil. Poate îşi dă şi el seama că azi nu sunt în stare să fac faţă unui ponei mofturos.

– Ei, dar ce-ai păţit? Keira îşi trecu frâul în cealaltă mână şi îşi strânse prietena în braţe. Nu plânge!

– Nu pot să mă abţin, spuse Emma cu voce tremurătoare. Mama zice că ar trebui să-l dăm pe Sammy la un adăpost de animale. Crede că n-o să ne descurcăm cu el.

– Dar nu era totul în regulă? întrebă Keira nedumerită. Mi-ai arătat poza aia făcută de tatăl tău, când el îţi lingea de pe degete... Părea foarte fericit.

– E cam sălbatic, zise Emma, înghiţind în sec. Mama se teme că n-o să se obişnuiască într-o casă de oameni. Ieri-seară s-a speriat de mătuşa mea şi m-a zgâriat. Eu nu m-am supărat – nu cine ştie ce –, dar mama chiar s-a enervat. Mi-a dat două săptămâni să-i dovedesc că e cuminte, altfel vrea să-l dea.

Abia reuşi să rostească ultimele cuvinte. Lacrimile i se rostogoleau şiroaie pe obraji.

Keira o strânse mai tare în braţe, şi chiar şi Iasmina şi Scânteioară veniră mai aproape, ca şi cum ar fi vrut s-o facă pe Emma să se simtă mai bine.

– Două săptămâni e mult, spuse Keira. Serios, chiar e. Şi doar am văzut cât de prietenos era aici, cu tine. Îţi aminteşti, aproape că m-ai făcut pe mine să-l mângâi, şi mie mi-e frică de pisici!

– Mda, aşa e... zise Emma între două suspine. Dar mie nu mi se pare că ar fi prea mult timp. Dacă ajunge la un adăpost, o să se simtă iarăşi singur şi pierdut. Nici nu vreau să mă gândesc.

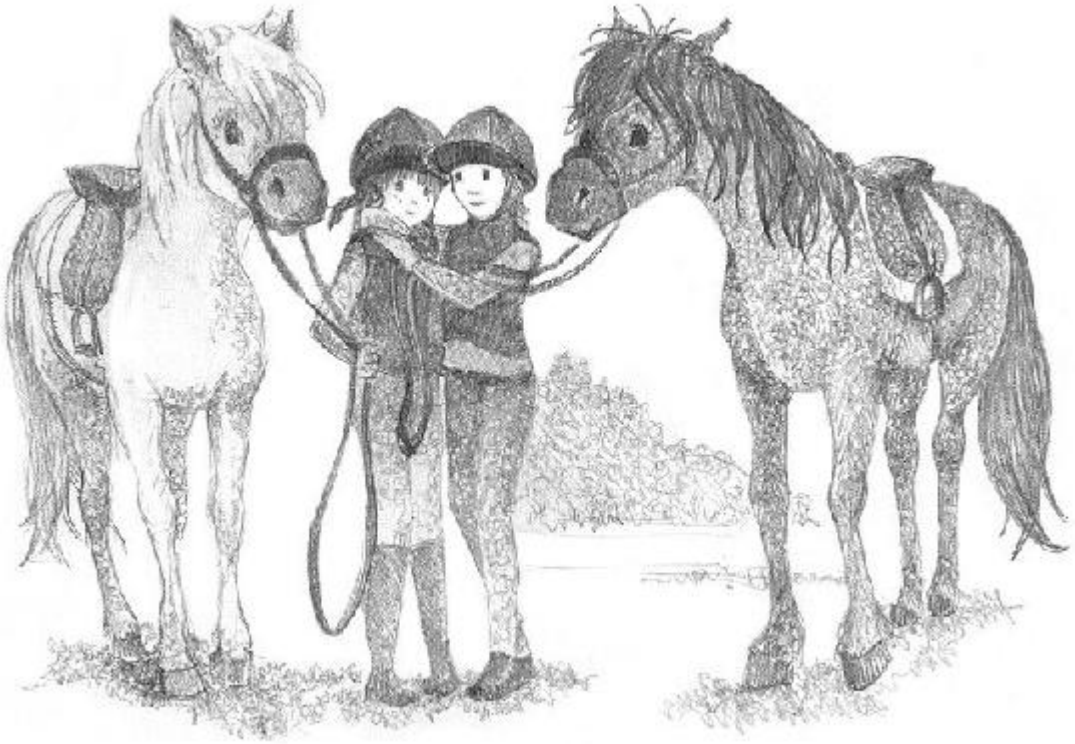

– Atunci trebuie să ai grijă maximă să nu se întâmple aşa ceva, spuse Keira cu hotărâre. O să mă gândesc să văd dacă pot să te ajut, adăugă ea şi îşi strânse încă o dată în braţe prietena. Em, trebuie să mergem. Liz ne face semn. Azi vrea să încercăm tehnicile alea de dresaj, ţii minte?

Emma dădu din cap şi-şi trase nasul.

– O să-mi revin. Mă bucur că ţi-am spus, Keira. Chiar mă simt mai bine.

Emma luă repede pălăria de călărie de pe bancheta din spate şi se uită neliniştită la maşina mov a mătuşii Grace, parcată în faţa casei lor.

– E în regulă, spuse tatăl, încercând s-o potolească. A zis că n-o să stea lângă Sammy. Deşi va trebui să-l învăţăm să aibă de-a face şi cu oameni noi, mai încolo. Mătuşa ţi-a adus ceva.

Emma se dădu jos din maşină şi porni cu pas iute pe alee, curioasă să vadă ce-i adusese mătuşa Grace. Avea o presimţire că era ceva important – nu doar o revistă sau o ciocolată ca s-o înveselească, ci altceva, semnificativ.

– Emma! Mă bucur că te-am prins înainte să plec la serviciu. Uite ce ţi-am adus! Mătuşa Grace ieşi grăbită din casă şi îi veni în întâmpinare pe alee. Poftim! Sper să-ţi fie de folos.

Emma se uită la cartea pe care mătuşa i-o pusese în mâini – Îmblânzirea puilor de pisică. Pe copertă era imaginea unui motănel roşcat nespus de dulce, cu o privire speriată şi neliniştită, care pe Emma o duse imediat cu gândul la Sammy.

– Am primit-o de la adăpostul de animale. M-am gândit să mă duc să-i întreb dacă n-aveau să ne dea câteva sfaturi. Au fost foarte drăguţi şi săritori. Cartea e scrisă de cineva care a lucrat la ei, şi, în plus, mi-au spus că poţi să-i suni dacă ai probleme. Am notat numărul de telefon pe coperta interioară. Mătușa Grace o îmbrăţişă. Iubita mea, dacă Sammy o să ajungă la ei, îţi promit că va fi bine îngrijit.

Fetiţa dădu din cap.

– Dar n-o să fie cazul, spuse ea cu fermitate. Cartea asta e excelentă, mătușă. Mă duc s-o citesc chiar acum.

Pisoiul şedea în uşa cuştii, privind suspicios afară. Totul arăta altfel – cuşca fusese mutată pe podea, şi lui asta nu-i plăcuse de la bun început. Prefera să fie mai sus, ca să vadă cine venea. Cu cât mai sus, cu atât mai bine.

Dar îi plăcea uşa deschisă. Cel puţin aşa credea. Adulmecă aerul din afara cuştii, mişcând din mustăţi. Putea să iasă direct pe podea. Putea să exploreze. Întinse prudent o labă peste cadrul uşii, apoi pe cealaltă, după care trecu şi cu labele din spate.

Rămase neliniştit în faţa cuştii, cu ochii în patru, inspectând camera. Emma era şi ea acolo, aşezată într-un colţ, iar tatăl ei stătea lângă bar. Fetiţa nu se uita la el – privea undeva departe, ca şi cum nici n-ar fi observat ce făcea Sammy. Pisoiul înaintă câţiva paşi şi adulmecă din nou în jur.

Mâncare! Se simţea categoric miros de mâncare. Sammy era sigur că ora lui obişnuită de masă trecuse de mult. O aşteptase pe Emma să-i aducă ceva, dar, în loc de asta, ea şi tatăl ei mutaseră cuşca pe podea. Cu pas hotărât, pisoiaşul traversă camera, îndreptându-se în direcţia de unde venea mirosul.

Farfuria lui era în braţe la Emma. El se opri la câţiva paşi distanţă, privind nesigur castronul. Nu ştia dacă ar fi trebuit să se apropie, dar îi era foame.

Legănă de câteva ori din codiţă, apoi ţâşni speriat către castron. Dacă Emma i-l luase? Se căţără pe piciorul ei şi începu să hăpăie mâncarea.

– Nu-i nimic, totul e în regulă, murmură Emma. Nu plec nicăieri.

Sammy mişcă din urechi, dar continuă să mănânce. Apoi o simţi că-l mângâie, trecându-i foarte blând mâna peste umeri şi pe spinare. Era plăcut

– ca şi cum l-ar fi lins mama lui. Încetini puţintel ritmul înghiţiturilor, aproape sigur că nimeni n-avea să-i mai ia castronaşul.

În cele din urmă, îl goli. Îl linse bine pe margini şi apoi adulmecă aerul ca să se asigure că nu mai era de mâncare pe nicăieri prin preajmă. Nu, nu mai era, dar el oricum se săturase.

Încet şi cu multă precauţie se lăsă pe vine în poala Emmei. Ea îl mângâia încă, foarte blând. Sammy îşi întinse labele şi se agăță uşor cu gheruțele de câteva ori fusta Emmei. Apoi închise ochii şi începu să toarcă.

Capitolul opt

Emma îşi puse telefonul sub bărbie ca să poată vorbi cu mătuşa Grace şi să aibă în acelaşi timp mâinile libere pentru mingiuţa de ping-pong pe care pisoiul ei o trimitea în toate părţile pe podea.

– Chiar funcţionează, îi spuse ea mătuşii, gâfâind puţin. Am început duminică, după ce am terminat de citit cartea. Toată săptămâna asta l-am hrănit numai cu castronelul în poală la mine sau la tati, adică trebuie să vină la noi ca să mănânce. Şi i-e foame întruna, aşa că merge strună. Prima dată când am încercat m-a lăsat să-l mângâi şi a început chiar să toarcă! Încep să cred că-i place într-adevăr de mine, adăugă ea cu modestie.

– Bineînţeles că-i place. Ah, e minunat, Emma! Mi s-a părut groaznic să aflu că mama ta credea că e mai bine să-l daţi.

– Şi mie. Dar sper din tot sufletul că o să mă lase să-l ţin. Azi-dimineaţă râdea de el când l-a văzut cum sare după jucăria cu pene, înainte să plec la şcoală. Sărmanul Sammy aproape cădea pe spate, atât de tare se chinuia s-o prindă. Emma aruncă din nou mingiuţa de ping-pong pentru pisoi. Acum am trecut la a doua etapă, după carte. O să aibă voie să iasă din cuşcă în

bucătărie tot timpul, nu numai ca să mănânce şi să se joace. Culcuşul şi tava cu nisip le lăsăm încă înăuntru, dar cuşca o să rămână deschisă, ca el să poată să intre şi să iasă când vrea.

– Şi pe urmă bănuiesc că o să-i scoateţi şi culcuşul şi într-un final o să eliminaţi cuşca de tot, nu?

– Exact. Nu ştiu însă cât timp o să ne ia. Cartea spune că diferă de la un pui la altul. Ah, Sammy!

– Ce-a făcut?

Mătuşa Grace râse la celălalt capăt al firului.

– A alergat atât de tare după minge, că s-a ciocnit de bufet. N-a păţit nimic, are doar o mutră nedumerită. O clipă!

Emma puse telefonul pe podea şi se dădu mai aproape de Sammy, murmurându-i ceva liniştitor. Era sigură că pisoiul luase o expresie vinovată, dacă se putea spune aşa ceva despre un motănel. Urechile i se lipiseră de cap.

– Nu-i nimic, îi şopti ea şi, fără să se gândească, îl luă uşor în braţe şi-l strânse la piept. Ah... n-am vrut...

Era prima dată când îl lua în braţe. Dar Sammy n-o zgârie şi nici nu sări jos, înfricoşat. Se ghemui în ea, atât de mic şi de firav, încât Emma îi simţi inima bătându-i sub degetele ei.

– Nu te superi? susură ea. Of, pisoiașule, te iubesc mult, să ştii...

– Hei... şopti tatăl ei din uşă. Văd că-i place!

– Tati, poţi să ridici tu telefonul, te rog? şopti Emma. Vorbeam cu mătușa Grace. Probabil se întreabă ce s-o fi întâmplat. Poţi să-i spui că o sun mai târziu?

Tatăl scoase un chicotit de satisfacţie.

– Sigur. Îi spun că acum ai de făcut ceva foarte important.

– Eşti sigură? Emma se uită îngrijorată la Keira. Adică, bineînţeles că mi-ar plăcea foarte mult să vii la noi. Dar ştiu că nu te simţi prea bine în prezenţa pisicilor.

– Da, într-adevăr, zise prietena ei, ducând şaua Iasminei în magazia de echipamente. Şi mama ta ştie la fel. Aşa că, dacă nici măcar prostuţei de Keira nu i-e teamă să se joace cu Sammy, înseamnă că e un pisoi cuminte, nu? Au trecut cele două săptămâni. Trebuie să-i arătăm mamei tale că Sammy e un motănel de treabă.

– Ieri s-au făcut două săptămâni. Nici n-am vrut s-o întreb pe mama cum stau lucrurile, oftă Emma. Şi n-am spus niciodată că eşti prostuţă, adăugă ea repede.

Keira zâmbi larg.

– Ştiu. Dar sunt prostuţă. Nici măcar n-aş putea să explic ce anume mă sperie la pisici. Pur şi simplu mă simt foarte agitată în preajma lor.

– Nu vreau să nu te simţi bine, se încruntă Emma. În plus... îşi muşcă ea buza de jos. Dacă eşti nervoasă, să ştii că şi Sammy ar putea deveni nervos. Când mătuşa Grace a venit iar la noi în timpul săptămânii, a fost până la urmă în regulă. S-a purtat ca o eroină: s-a aşezat pur şi simplu pe podea şi a stat complet nemişcată până când Sammy şi-a făcut curaj şi a venit s-o miroasă. Dar ea e obişnuită cu pisicile şi nu se teme.

– N-am să mă tem nici eu, spuse Keira. Promit. Am spus că o să încerc să mă gândesc la ceva ca să te ajut, şi asta mi-a venit. O să fiu curajoasă, zâmbi ea. Serios. Ai să vezi că va fi bine.

– E aici, în bucătărie.

Emma se uită înapoi, la Keira.

O vedea pe mama ei în spate, în expectativă, cu o expresie îngrijorată pe faţă. În mod cert nu i se părea o idee bună. Şi, sincer vorbind, nici Emmei nu i se părea. Dar Keira păruse foarte încrezătoare în ea. În maşină îi explicase mamei Emmei că voia să încerce să-şi învingă teama de pisici şi că nu credea să aibă probleme cu Sammy pentru că el era foarte mic.

Emma deschise încet uşa şi băgă capul în bucătărie.

– Ah, a adormit în coşul lui. De fapt, poate nu-i rău. Ce-ar fi să ne aşezăm puţin pe podea? Putem să mâncăm ceva şi pe urmă, când se trezeşte, îl lăsăm să vină să te examineze.

Keira dădu aprobator din cap. Era cam palidă, se gândi Emma, dar avea o expresie foarte hotărâtă.

– Mi se pare o idee bună.

Emma o luă de mână şi o trase uşor în bucătărie. Se aşezară pe podea, pe jumătate sub masă, ca să-i lase lui Sammy suficientă distanţă să le cerceteze pe îndelete înainte să iasă din coş. Keira chicoti când mama Emmei le întinse o farfurie cu bucăţele de brânză şi de măr, ca să mănânce acolo.

– E ca atunci când eram foarte mici şi ne făceam cort sub masă. Te-ai jucat vreodată aşa? întrebă ea în şoaptă.

– A, da! Hei, fii atentă, cred că se trezeşte. Emma îi aruncă prietenei sale o privire piezişă. Eşti sigură că te descurci?

– Hm... da.

O simţi pe Keira încordându-se. Poate fusese într-adevăr o idee prostească. Dar era deja prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Sammy se întinse şi căscă, apoi scoase capul din coş să vadă ce se petrece în jur. Îi era foame şi simţea în aer un miros delicios. Nu era mâncarea lui obişnuită, dar asta nu făcu decât să-i aţâţe simţurile. Ciuli urechile şi se uită

lung la Emma, care şedea aproape sub masă. Emma şi încă cineva. Dădu neliniştit din coadă. Nu era o fetiţă cunoscută, dar stătea liniştită. Avea şi ea o parte din acel ceva care mirosea atât de bine – Sammy i-l văzu în mână. Şi îl ţinea foarte aproape de podea...

Pisoiaşul sări afară din coş. Mustăţile îi vibrau simţind mirosul de brânză. Pe drum împinse uşor cu capul în talpa Emmei, ca şi cum i-ar fi spus că era proprietatea lui. Brânza îl preocupa totuşi mai tare. Trecu printre cele două perechi de picioare şi adulmecă plin de speranţă degetele celeilalte fetiţe. Ţinea în ele o bucăţică de brânză, de parcă n-ar fi vrut-o deloc.

Sammy rămase o clipă încremenit, cu urechile tremurând abia simţit, aşteptând să-l alunge cineva. Dar nu se întâmplă nimic. Iute, pisoiul înhăţă cubul de brânză din mâna fetiţei şi îl înghiţi, savurându-i textura.

Linse apoi degetele Keirei, ca să se asigure că nu scăpase nicio firimitură. O simţi că râde – degetele îi vibrară –, dar brânză nu mai era. O mai linse o dată şi se întoarse să se caţăre în poala Emmei. Îi mirosea încă a brânză şi era convins că, dacă Emma avea vreun pic, urma să-i dea şi lui. Se urcă pe colanţii ei, gâfâind, şi aproape-i căzu în poală. Apoi se aşeză acolo şi căscă o gură enormă, arătându-şi toţi dinţişorii ascuţiţi şi limba mică, rozalie.

– E superb, şopti Keira cu glas uimit.

– Nu te-ai speriat când te-a lins? o întrebă Emma.

Nu-şi putea stăpâni zâmbetul – pisoiaşul se cocoţase la ea în poală ca şi cum acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna.

Keira îşi încreţi nasul.

– De fapt, m-am speriat foarte tare. Dar e aşa de mic! Mi-am

spus că pot oricând să fug dacă nu mă descurc.

– Ah, Keira! murmură mama Emmei. Vrei să mergi în camera cealaltă?

Keira scutură din cap.

– Nu, cred că sunt în regulă, spuse ea cu prudenţă. Sammy e foarte de treabă.

Mama Emmei aprobă din cap.

– Da, cred că este, îi zâmbi ea Emmei. Deci, mai luaţi prânzul sub masă?

– Nu cred că am apuca să mâncăm prea mult.

Încet şi cu grijă, Emma se ridică în genunchi, ţinându-l pe Sammy strâns la piept. Se sculă apoi în picioare şi se aşeză pe unul dintre taburete. Se aştepta ca motănelul să-i sară din braţe din clipă în clipă, dar Sammy nu făcu decât să-şi întindă gâtul ca să se uite peste marginea mesei la farfuria cu sendvişuri pe care mama Emmei o punea în faţa fetelor.

Keira râse.

– Se uită la mâncarea asta de parcă nu l-ai fi hrănit în viaţa lui, Emma.

– Nu trebuie să rămână cu impresia că poate sta în poala ta la masă, zise mama cu asprime. Numai de data asta.

Emma o privi fericită.

– Vrei să spui că...

Mama încuviinţă din cap.

– Da – am discutat cu tati aseară. Sammy pare mult mai binedispus în ultima vreme. Ah, Emma, ai grijă, ai să rămâi fără sendvişul cu şuncă!

Trase repede farfuria înapoi, şi motănelul păru dezamăgit.

– Îţi dau şi ţie o bucăţică imediat, îi şopti fetiţa la ureche. Îţi dau un sendviş întreg, dacă vrei!

Motocel căscă din nou, toarse un pic şi-şi frecă faţa de mâna ei. Apoi îi împunse puloverul de câteva ori cu boticul şi trecu uşor peste fermoar, ghemuindu-i-se la piept.

Emma privi cu căldură la pisoiașul tărcat care se cuibărise în puloverul ei pufos.

– Sammy, de azi eşti al nostru!

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.